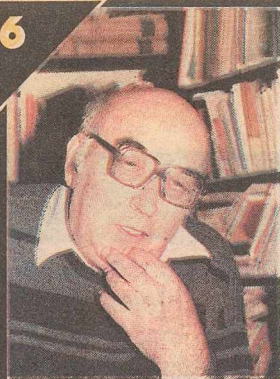

Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

6

Iosif Sava:

**„Așa cum alții spală
bani, eu spal valori !”**

Nr. 50 • 13 - 19 decembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

**Operațiunea „omul și cuponul”
se îndreaptă cu succes
spre un magistral eșec**

**FLACĂRA adresează câteva întrebări
ministrului Mircea Coșea**

(pag. 4)

Mare bal mare la Facultatea de Istorie

Locul faptei: Discoteca Music Factory.

Data: 8 decembrie, ora 19.

Se produc: Shue Paparude, Poesis și Ducu Bertzi.

Intrarea nu costă decât 3000 lei și *petrecerea* ține toată noaptea.

Sponsori: Radical Romtex SRL, Romtrans SA, Optinova Rayban.

Dați năvală, studenți!

Premiul MASINA DE SCRIS

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la
1.000.000

de lei
(pag. 12 - 13)

Investigații:
ASIROM face
hoteluri, investiții
proaste și fraude fiscale
(pag. 8-9)

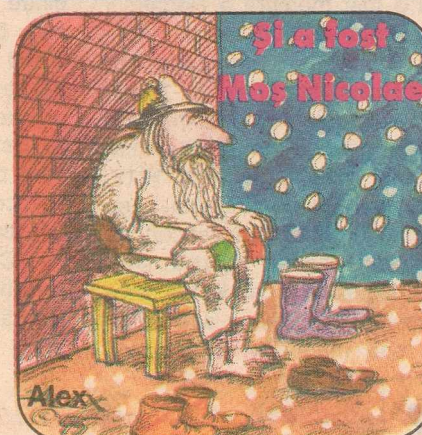
Stop-cadru:
Cea mai bogată femeie
din România
moare de foame
(pag. 7)

“Investitorii ar putea
să devină ezitanți
cu România” - declară
ambasadorul Finlandei
(pag. 2)

(pag. 10)

Pe mutește...

Vocația diplomației

Discutând cu dl ambasador al Finlandei, Timo Heikki Koponen, despre realitățile acestui continent și ale raporturilor bilaterale, am înțeles că prin poziția sa geopolitică „țara celor 1.000 de lacuri” are ea însăși vocația diplomației. Așa că nu a fost greu să descopăr acele calități specifice unui fin diplomat la domnul ambasador. Născut în 1942, și-a început cariera diplomatică imediat după terminarea studiilor în științe politice (1967). Iar periplul său a avut ca puncte de reper Stockholm, Berna, Tokio, Copenhaga. Primul post ca ambasador l-a deținut în Indonezia și Singapore, din 1989, pentru ca din 1992 să se afle la București, unde se manifestă ca un activ susținător al promovării relațiilor dintre țările noastre.

Investitorii ar putea să devină ezitanți cu România

■ ne-a declarat ambasadorul Finlandei la București,

Timo Heikki Koponen

- Prima întrebare se referă la caracteristicile specifice ale aderării Finlandei la UE. Care au fost premisele favorabile și care au fost dificultățile acestui proces?

- Intrarea Finlandei în UE s-a concretizat de la 1 ianuarie 1995, dar ea a constituit finalizarea unui lung proces. Ar trebui de fapt să începem cu anii '60, când am negociat primii pași ai integrării europene. Finlanda a devenit membră a Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), iar țările membre ale acestui organism au semnat ulterior un acord de cooperare comercială cu țările din Comunitatea Europeană de atunci. Din 1974 Finlanda avea deja un acord de cooperare comercială cu CEE (UE), iar la scurtă vreme țările din AELS au negociat termenii unei cooperări și mai largi pe plan european prin crearea Zonei Economice Europene. Au fost prin urmare tot atâția pași prin care noi ne-am apropiat tot mai mult de UE. Trebuie așadar să nu se uite și în cazul lărgirii UE către Europa de Est, că decizia politică a fost luată din dorința de a se crea un spațiu european mai stabil din punct de vedere politic, economic, social, comercial. Dar, repet, de acum încolo depinde de fiecare stat candidat cum va reuși să transforme structura internă din punct de vedere politic, al legislației etc.

- Cum credeți că se explică faptul că Finlanda, deși a avut același vecin puternic ca și România, nu a devenit unul dintre statele comuniste ale Europei?

- Și în răspunsul la această întrebare trebuie să privim mai adânc în istorie. Trebuie să vă reamintesc că Finlanda a fost membră a Regatului Suediei vreme de 800 de ani. Apoi Suedia a pierdut Finlanda în favoarea Rusiei imperiale în timpul războaielor napoleoniene. Din 1809 Finlanda a devenit un mare ducat al Imperiului rusesc, până în 1917, când a devenit independentă. Așa încât în timpul celor opt veacuri de parteneriat în regatul suedez s-au stabilit o legislație scandinavă proprie, obiceiuri comune și alte valori culturale sau materiale. Iată de ce

și astăzi în Finlanda sunt două limbi oficiale - finlandeza și suedeza - deși numărul vorbitorilor de suedeză este de circa 5 la sută. Noi credem că orice floare este frumoasă, indiferent de culoare. Deci oferim șanse de exprimare pentru orice opinie politică. Așa trebuie înțeles și modul cum s-au dezvoltat relațiile noastre cu vecinii. Pe de altă parte, în al doilea război mondial, Finlanda a luptat viguros și chiar dacă am pierdut părți ale țării, am știut să ne menținem independența. În al doilea război mondial doar două au fost țările europene care au participat la operațiuni militare și care nu au fost invadate și învinse de inamicii lor: Marea Britanie și Finlanda. După război ne-am aflat în situații foarte grele, a trebuit să plătim mult fostei Uniuni Sovietice și am făcut-o.

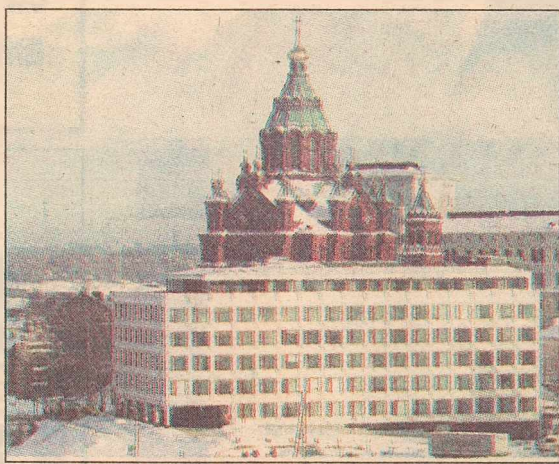
- Dar dumneavoastră nu sunteți de acord cu conceptul de „finlandizare”...

- Cred că această noțiune a fost folosită în Germania și a avut multe conotații negative. Nu suntem de acord cu aceste semnificații negative pentru că realitatea relațiilor

realizat o schimbare calitativă a acestora?

- Mă aflu în această frumoasă țară de trei ani și sunt bucuros să constat că în această perioadă relațiile bilaterale s-au dezvoltat nu numai în sfera politică, ci și în domeniul economic, comercial, cultural. Și în acest caz avem o perspectivă istorică pentru că anul acesta s-au împlinit 75 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre țările noastre. Deci nu sunt niște parteneri tineri, ci destul de maturi. În România au fost desigur mari dificultăți, dar sunt convins că ceea ce s-a făcut în ultimii ani este începutul unui proces important care necesită multă, multă muncă. Sigur că mulți pot considera acest proces prea încet, iar unii s-ar aștepta ca progresele să se producă peste noapte.

Revenind la felul cum au evoluat relațiile în ultimii trei ani, cred că am stabilit un dialog corespunzător la nivel politic. Au fost schimburi de vizite la nivelul miniștrilor de externe și la nivel parlamentar. În domeniul economic au rămas încă multe de făcut. Sunt bune perspective de dezvoltare, mai ales acum când procesul de pace din ex-Iugoslavia a avansat cu bune șanse de reușită. Acum când România își armonizează legislația cu UE, când își deschide piața, poate deveni un reper esențial pentru noua arhitectură europeană... Dar trebuie să reamintesc că nimic nu vine dintr-o dată. Este nevoie de muncă asiduă pe care numai

dintre Finlanda și ex-URSS a fost alta. De exemplu, granița de peste 1.200 km dintre noi a fost una dintre cele mai liniștite dintre URSS și oricare alt vecin. Lucru care cred că este valabil și astăzi. Este evident că între noi nu există dispute politice sau disfuncționalități ale relațiilor.

- Ce ne puteți spune despre relațiile dintre țara dv. și România. În perioada de când vă aflați în post la București s-a

românii trebuie s-o facă. Dacă România este interesată să aibă mai multe investiții directe, așa cum spune guvernul, este foarte important ca investitorii să găsească aici un partener atractiv, stabil și care poate să funcționeze din punct de vedere legal. Dacă investitorii nu găsesc aceste elemente ale pieței, devin foarte ezitanți.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membru: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director economic: DUMITRU CIUREA

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,
223.15.37; 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zoroianu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,
Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciriu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),
Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUȘ

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACȚIE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria
Călin, Nicoleta Burtă, Cezar Munteanu, Doru
Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,
Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,
Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,
Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,
Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;
Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: Tipografia ANA

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Declarația mea de avere

Eu, George Arion, declar pe propria mea răspundere că posed un apartament de patru camere în care locuiesc de 32 de ani (în care am stat, la un moment dat, șase persoane, iar în prezent suntem doar patru), că am o mașină Dacia (berlină) cumpărată în rate (mai am de achitat doar nouă rate), că am un frigider cu o vechime în muncă de 20 de ani și un congelator de 7 ani, că am o casă la țară (ce romantic - acoperită cu stuf!) achiziționată cu banii rezultați din vânzarea apartamentului soției mele, că am o bibliotecă de aproximativ zece mii de volume (din care eu nu m-am învrednicit să scriu decât 11), că am un televizor cumpărat tot cu plata în rate (acesta e achitat integral) și câteva tablouri dăruite de prieteni pictori. Dar atâta vreme cât mai am tatăl în viață, profesor iubit de sutele de elevi pe care i-a învățat carte, o seră care mi-a insuflat dragostea pentru gazetărie, un nepot care a apucat pe același drum, socri minunați, iar doamna vieții mele mi-a făcut bucuria de a-mi dăruia, în urmă cu puține zile, al doilea băiat, nu sunt cătuși de puțin tulburat de palatele pe care și le construiesc unii, cu bani murdari, de mașinile luxoase în care se lăfăie bogătanii slinoși ai tranziției noastre originale, nici de politicienii demagogi omniprezenți pe ecranele televizoarelor, mai cunoscuți ca Eminescu în clipa de față, nici chiar de colegii mei din presă, unii parveniți prin mijloace greu de mărturisit, nici

de lăturile pe care le revarsă asupra mea, la comanda unei monstruoase coaliții, cea mai abjectă publicație din câte au existat în România - ce-mi pasă de mărliile lor când am avut privilegiul să fiu prețuit de Al. Rosetti, Al. Philippide, Ș. Cioculescu, Ov. S. Crohmălniceanu, N. Manolescu, E. Simion, Ana Blandiana, Ioan Alexandru, Adrian Dohotaru, Sergiu Celibidache, Geo Bogza, Radu Tudoran, Aurel Baranga, Emil Boțta, A. Buzura, Șt. Augustin Doinaș, Franyo Zoltan, Al. Ivasiuc, Fănuș Neagu, O. Paler, Edgar Papu, D.R. Popescu, Marin Preda, Dinu Săraru, M.H. Simionescu, Alex Ștefănescu, Nichita Stănescu, Gheorghe Tomozei, Sabin Bălașa, Z. D. Bușulenga, C.C. Giurescu, Horia Lovinescu, C. Lucaci, Solomon Marcus, Mircea Martin, Teodor Mazilu, Florin Mugur, Al. Oprea, Al. Paleologu, Amza Pellea, I. Peltz, Al. Piru, Silvia Popovici, Mircea Sântimbreanu, Andrei Șerban, G. Zane, Dan Băncilă, Radu Beligan, Radu Boureanu, Al. Căprariu, Dinu Cernescu, Radu Coșășu, Laurențiu Fulga, Vasile Grigore, Eugenia Moldoveanu, Mircea Mureșan, Florin Niculiu, Titus Popovici, Valeria Seciu, Virgil Teodorescu, Nicolae Velea și mulți, mulți alții, pe care în graba condeiului i-am uitat, dar care mi-au fost și îmi sunt, prin ani, cel mai durabil scut.

REZUMAT

● Cehia devine prima țară din Estul Europei membră a OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică).

● Parlamentul maghiar aprobă staționarea trupelor NATO pe teritoriul Ungariei. Un pas mic pentru Alianța nord-atlantică, un pas mare pentru vecinii noștri.

● Val uriaș de greve în Franța pentru îmbunătățirea nivelului de trai. La noi nu e cazul.

● Noul ambasador român în SUA este Mircea Geoană, purtătorul de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe.

● Răfuială mafiotă în Strada Veseliei (!): „Chinezul” și „Bebe” supraviețuiesc ca prin minune împușcăturilor.

● S-a scumpit și sifonul. Urmează apa, se pregătește aerul.

● Dublă inaugurare în domeniul vizualului: TVR Internațional și noul Pro TV. Să fie într-un ceas bun.

● Transport bulgăresc de combustibil nuclear blocat în Portul Cernavodă. Exact ce ne lipsea.

● O navă siriană aflată sub sechestru evadează din Portul Constanța.

● Noul secretar general al NATO este Javier Solana, 53 de ani, mi-

nistrul spaniol de externe.

● Fostul președinte sud-coreean, Chun Doo-Hwan, a fost arestat sub acuzația că în 1979 a preluat puterea printr-o lovitură de stat.

● Un avion Boeing se prăbușește în Camerun.

● Puternic cutremur în insulele Kurile - dar fără urmări.

● Palatul Parlamentului se închiriază pe bucăți: sală, hol, casa scărilor. De ce nu și debarale și closete?

● Niculae Cerveni anunță că, la nevoie, îl va apăra gratuit pe președintele Iliescu.

● Așa cum se anticipa, hârtia de ziar s-a scumpit cu 25%. În curând vom tipări pe ziduri.

● Prin Teodor Meleșcanu, România își anunță intenția de a obține Insula Șerpilor apelând la Curtea de Justiție de la Haga.

● Val de frig în locuințele românilor.

(T.C.Z.)

Evenimente mari,
evenimente mici

Mania acreditărilor

■ Poliția nu stă de vorbă decât cu... „ziariști verificați”

A dat frigul, a nins, a viscolit. Cum se întâmplă în fiecare iarnă, când vine viscolul încep tot felul de probleme: degerături, accidente în lanț, fracturi, aurolacii și cerșetorii mor, câteodată, de frig. Am încercat să scriem un reportaj despre ce s-a întâmplat prin București și SAI în ultimele zile.

La Spitalul de urgență era încă liniște și pace. Am mers la camera de gardă, unde nu ajunseseră decât vreo zece indivizi căzuți pe gheață. Când să-i mai întrebăm ceva pe doctori, apare un domn în halat alb care ne întreabă dacă suntem acreditați. I-am spus că n-am auzit de acreditare la spital. Domnul în halat alb ne încredințează unui bodyguard, care ne duce la secretara directorului Bucur. Aici dânsa scrie într-un catastif o formulă năucitoare: „Flacăra - degerături - decese, frig”. Ne spune că suntem acreditați și ne putem întoarce la

camera de gardă. Ajunși acolo aflăm că aurolacii și cerșetorii înghețați apar peste câteva zile și ar fi bine să revenim.

Plecăm mai departe spre sediul Inspectoratului General al Poliției. De la Biroul de presă apare un cadru îmbrăcat la patru ace care ne întreabă iarăși de acreditări. Îi spunem că n-avem, dar trebuie să scriem totuși un reportaj și-l rugăm să ne ajute. Nu vrea. Ne zice că nu stă de vorbă decât cu „ziariști verificați”. (!?)

În acest moment ne-am dat seama că-am ratat reportajul și am plecat spre redacție înjurând de mama focului pe toți cei bolnavi de mania acreditărilor.

TOMA ROMAN jr. ■

Puls

Câteva întrebări pentru dl ministru Mircea Coșea

Revista noastră s-a numărat printre publicațiile care au criticat aspru metoda guvernului Văcăroiu, supranumită bombastic „marea privatizare”. Executivul nu mai conținea în a enumeră avantajele care vor decurge din operațiunea „omul și cuponul”. Noi semnalăm de pildă că noua formulă de privatizare va bloca practic acest proces. Nu era o simplă afirmație hazardată. Ceea ce spuneam atunci se baza pe elemente concrete. Argumentul forte al executivului - anume acela că din lipsă de informație un număr uriaș de cetățeni și-au vândut certificatele de proprietate, fiind astfel privați de dreptul lor legal de a participa la procesul de privatizare - era combătut în primul rând de rezultatele sondajelor IRSOP care arătau cât se poate de clar că doar 7% din totalul hârtiuțelor cu pricina au fost tranzacționate. Pe de altă parte, vânzarea carnetelor cu certificate de proprietate nu era nicidecum un act ilegal. Prin urmare, toată construcția legislativă care a stat la baza operațiunii „omul și cuponul”, lansată cu surle și trâmbițe de guvern, pornea de la o premisă falsă. S-a elaborat deci o lege care urma să corecteze altă lege care, chipurile, ar fi avut mari neajunsuri, neajunsuri care la rândul lor se dovedeau a fi în cel mai bun caz supraevaluate.

Spuneam că privatizarea se va bloca întrucât nu era deloc greu de anticipat de cât timp are nevoie o astfel de inițiativă pentru a străpunge hățișul birocratic de care nu s-a atins nimeni până acum. Să vedem deci ce șanse avea privatizarea pe vechea formulă (aceea a carnetelor cu certificate) și să comparăm acele șanse cu ceea ce oferă în momentul de față metoda guvernului Văcăroiu.

În 1993 se aflau în posesia unui carnet cu certificate de proprietate cel puțin 93% din cetățenii care, potrivit legii, aveau dreptul să posede acele instrumente de privatizare. Se înțelege că din totalul de 100% am scăzut cele 7% indicate de IRSOP ca reprezentând certificate deja tranzacționate pe piața secundară.

Prin urmare, 93% din cetățeni puteau participa cu șanse egale la procesul de privatizare. Acum oamenii și-au luat cupoanele, operațiunea de subscriere se apropie de sfârșit și cifrele sunt necruțătoare: totalul de subscriere pe țară nu depășește 7%! Este deci cât se poate de clar că întreaga operațiune pusă la cale de guvern se îndreaptă spre un lamentabil eșec. Rămâne de văzut când vor subscrie restul de 93% din cetățeni și când se va încheia procesul de privatizare. Rămâne de calculat cât s-ar fi putut privatiza din 1993 și până acum pe vechea lege. Există păreri conform cărora cineva a stopat deliberat privatizarea și deci

reforma. Nu este o variantă de neglijat, dar nu avem încă toate elementele necesare care să ne îndreptățească să tragem această concluzie. Este însă cât se poate de clar că actuala metodă agreată de ministrul de stat Mircea Coșea a pornit de la cel puțin o falsă premisă: anume aceea că un mare număr de cetățeni și-au înstrăinat carnetele cu certificate și nu pot beneficia de principiul egalității șanselor în procesul de privatizare. Dacă o asemenea monumentală eroare a fost posibilă, putem crede că în elaborarea strategiei guvernamentale s-au strecurat și alte neajunsuri, de altă natură. Îndrăznim deci să adresăm câteva întrebări dlui Mircea Coșea și abia după primirea răspunsului domniei sale vom încerca să formulăm o părere proprie în legătură cu eșecul care se prefigurează: reavoință sau incompetență?

● Știe guvernul câte societăți cuprinse în lista de privatizare au pierderi?

● Care sunt criteriile în ceea ce privește negocierea cu FPS între valoarea capitalului social din bilanțul societăților și valoarea stabilită de expertul evaluator?

● La societățile cu pierderi cuprinse în listă, pierderea acumulată se va deduce din valoarea negociată? (Dacă răspunsul este negativ înseamnă că de fapt se privatizează falimentul).

● Dacă societățile cuprinse în listă au datorii și penalități la Bugetul de Stat, care este influența acestora în negocierea cu FPS?

Răspunsul la aceste întrebări este de o mare importanță întrucât ne aflăm în plină etapă de subscriere a cupoanelor și nu se cunoaște capitalul social al unor întreprinderi ce urmează a fi privatizate pentru că negocierea cu FPS n-a avut loc!

● Câte din societățile cuprinse în lista de privatizare îndeplinesc condițiile de cotare la bursă?

Ne oprim aici, nu înainte de a-i aminti dlui Coșea că în august a.c. a fost întrebat dacă nu consideră periculos faptul că noua metodă de privatizare a acționat retroactiv asupra unui proces declarat ca liber. Temerea noastră avea un argument solid. Dacă următorul guvern o să vrea să egalizeze din nou șansele, o luăm de la început?

„Eu sper ca până la venirea altui guvern privatizarea să fie făcută” - răspundea atunci dl ministru.

După cum se vede, însă, nu prea sunt șanse.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Broșura albă a SRI

Sau cum se poate transforma contraspionajul în redacție de ziar

Mult așteptatul și deja discutatul Raport al SRI pe ultimul an a fost citit de la tribuna Parlamentului în bine cunoscuta sa formă prescurtată.

La mai puțin de o lună de la discutarea lui, Raportul reapare într-o nouă prezentare (broșat, în 48. de pagini, la preț, nu tocmai modic, de 1.000 de lei), de această dată pe tarabele cu ziare.

Broșura este intitulată *Raport referitor la îndeplinirea atribuțiilor ce revin, potrivit legii, Serviciului Român de Informații*

pentru realizarea siguranței naționale, octombrie 1994 - septembrie 1995.

Ea apare la Casa de Presă și Editură Tribuna și este tipărită la Sibiu sub auspiciile obscurei Edituri Sibguard.

Pentru că raportul anual al SRI este un document public, nu ne-a mirat faptul că Serviciul Român de Informații s-a hotărât să-l publice altfel decât în paginile unor reviste ca Timpul sau România Mare. Ne-am gândit chiar că, în virtutea principiului transparenței instituțiilor, efortul poate fi lăudabil.

„Mafia rusă vizează în România monopolizarea principalelor activități ilegale desfășurate atât de grupurile de infractori autohtoni, cât și de cele provenite din țările CSI. Totodată, se constată consolidarea legăturilor de colaborare între reprezentanți ai mafiei ruse și elemente ale lumii interlope autohtone, specializată în acțiuni de eludare a legii fiscale, prin metode specifice crimei organizate, prejudiciind grav domeniul economic.

Din datele deținute mai rezultă că nucleeele mafiei ruse ce operează pe teritoriul național și-au creat și se află într-un proces de consolidare a legăturilor cu membri sau grupări ale mafiei italiene, dar și cu organizații criminale turcești și kurde”.

În schimb, nu putem să nu ne întrebăm... să întrebăm SRI dacă nu cumva acest Raport este tipărit în urma unui contract preferențial cu sus-numita editură, cu atât mai mult cu cât tipărirea și apariția lucrării pe tarabe s-au făcut într-o deplină discreție.

Astfel, ne miră modestia exagerată de care dă dovadă SRI, care nu a făcut nici cea mai slabă publicitate acestui gest de deschidere, cu toate că instituția se află de ceva vreme într-o campanie de îmbunătățire a propriei imagini.

La ora la care

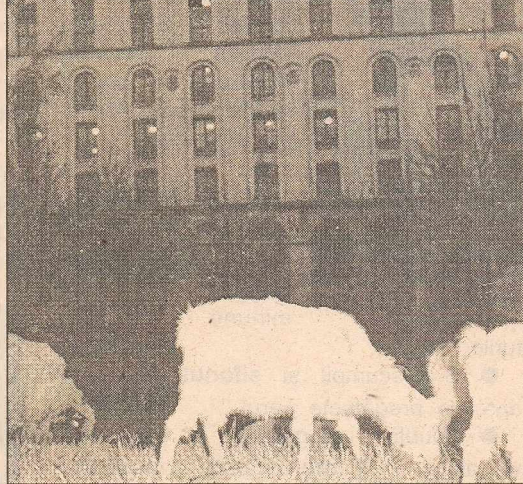
semnalăm cele de mai sus, nu cunoaștem tirajul în care broșura a fost tipărită și nici nu am verificat în amănunt dacă între raportul prezentat în Parlament și conținutul acestei broșuri apar diferențe de conținut. La o primă vedere, acestea nu par a fi majore.

Nu ne amintim dacă de la tribuna Parlamentului s-au făcut referiri la mafia rusă. Iată de ce vă prezentăm, în caseta de mai sus, paragraful din broșură ce face referire la aceasta.

Așteptăm în continuare ca SRI să-și termine jocul pe cartea albă-neagră a Securității pentru a putea cumpăra, fie și la prețuri piperate, producțiile pseudoliterare strânse deja în cinci volume.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Îți stă mintea-n loc! România, țara unde totul e posibil

Nu râdeți. Nu este un trucaj. Patrupedele din imagine pasc cu adevărat pe imașul din fața Casei Presei. Evenimentul s-a produs cu două zile înainte ca plaiurile noastre mioritice să fie invadate de viscol și ger. Și nu erau două sau trei, ci o întreagă turmă, păzită cu strâșnicie de un... cioban. Așa stând lucrurile, salutăm ineditul situației și întrebăm plini de curiozitate: pe când o cireadă în față la Intercontinental, sau la Palatul Victoria sau la Senat? Sau, de ce nu, în grădina Cotrocenilor, că și acolo e multă iarbă...

RADU IOANID ■

DI Măgureanu conduce o instituție care de o bună bucată de vreme semnalează multe lucruri interesante. Ni s-a confirmat faptul că economia subterană a depășit 35% din Produsul Intern Brut, că pe teritoriul țării acționează mafia rusă și că o serie de afaceri care s-au derulat cu girul unor autorități guvernamentale prejudiciază interesele României. Dar, dincolo de aceste afirmații, nu se întâmplă nimic. Din acest motiv, broșurile pe care SRI le lansează pe piață ajung să joace rolul unor simple romane polițiste. Așa stând lucrurile, semnalăm un mare pericol: acela ca instituția cu pricina să se transforme în editură sau redacție de ziar.

S-a ales noul secretar general al NATO

Javier Solana

- soluția de compromis

Cu puțin timp înainte de termenul limită pentru anunțarea noului secretar general al NATO și exact în momentul când președintele american Bill Clinton se afla într-un turneu în Europa, instanțele atlantice au făcut cunoscut numele noului secretar general al NATO. El este, după cum se știe, ministrul de externe al Spaniei, Javier Solana. Surpriza constă în faptul că numele lui Solana a fost invocat inițial numai ca una dintre rezervele posibile. Pe de altă parte, el este un socialist, să-i spunem "ortodox", care a apărut în cariera sa o doctrină politică destul de șifonată după evenimentele care au dus la căderea zidului Berlinului. În sfârșit, viitorul secretar general al Alianței vine dintr-o țară care a stat în rezervă față de NATO. Iată de ce, după numirea sa, mai mulți membri din Congresul SUA au declarat că Solana nu este deloc alegerea cea

mai bună, făcându-se apel la unele declarații mai vechi ale sale din anii '80, când se arăta, destul de sceptic față de țelurile și existența însăși a Alianței.

De ce sorții au căzut totuși pe ministrul de externe spaniol? Mulți comentatori afirmă că această alegere este un insucces major al diplomăției europene.

Lăsând însă la o parte jocurile de interese care au stat la baza alegerii lui Solana, comentatorii scot în evidență că preluarea de către acesta a înaltei funcții coincide cu un moment de răscruce din activitatea Alianței. Chiar în aceste zile demarează acțiunea de desfășurare a unei imense forțe de pace, în ex-Iugoslavia, menită să asigure înfăptuirea întocmai a acordului de la Dayton. Nu mai puțin de 30.000 militari vor participa la această acțiune militară fără precedent în istoria NATO. Or, de succesul ace-

tei operațiuni depinde credibilitatea Alianței și demonstrarea forței și capacității sale de acțiune. Desigur, planurile au fost puse la punct înainte ca Solana să pătrundă în biroul său de la sediul NATO din Bruxelles, dar urmează să se vadă acum dacă reprezentantul unei țări care nu pace parte din structura integrată a Alianței va fi destul de hotărât în aplicarea unei acțiuni spectaculoase și nu lipsite de riscuri.

În același timp Solana va avea de făcut față dosarului - și el foarte complicat - al extinderii NATO spre Est. Deocamdată se pare că dosarele respective au fost "înghețate" până ce se vor fi consumat alegerile prezidențiale din SUA și Rusia. Dar intenția de extindere rămâne, urmând să fie puse la punct doar detaliile și calendarul acestei integrări.

Noul secretar general al NATO, Javier Solana

Până una-alta Solana va trebui să cedeze câteva dintre prerogativele pe care le deține în acest moment, întrucât el asigură (în baza principiului rotației) și președinția Uniunii Europene Occidentale și a Uniunii Europene. Dar asta este deja o altă poveste, care privește guvernul de la Madrid. Pentru el destinul bate în altă parte, chiar în pofida unor convingeri intime ale sale, așa după cum se crede.

Săptămâna trecută un grup de soldați britanici din forța de menținere a păcii în Bosnia a sosit cu un avion la Split, ei fiind primii sosiți din acest uriaș desant pe care l-a pregătit NATO pentru a asigura transpunerea în viață a acordului de la Dayton. În același timp, de la bazele sale militare din Germania vor porni primele grupuri de militari americani.

Cel mai greu a fost ca președintele Bill Clinton să-și convingă conaționali că participarea SUA la această operațiune este nu numai oportună, dar absolut necesară. După ce Casa Albă a reușit în mai puțin de două luni să realizeze un tur de forță la nivel diplomatic, acum tot SUA trebuie să preia cea mai mare parte a operațiunii. În timp ce Congresul încă nu se pronunțase definitiv, șeful administrației a ținut neapărat să se adreseze militarilor americani dislocați în Germania. Iar cuvântul-cheie folosit cu acest prilej de Clinton a fost că militarii

americani pot să răspundă "în forță", dacă vor fi provocați, în zona din Bosnia care le va reveni sub control. Imediat după aceea, președintele american - ovaționat de soldați - a anunțat că a semnat ordinul ce va permite militarilor americani să plece în Bosnia "în următoarele zile". În total va fi vorba de o forță a NATO de peste 60.000 militari ai NATO.

Planurile NATO erau deja pregătite și așteptau doar semnalul verde. Se studiază acum posibilitatea de a oferi certitudini ale acestei păci și după plecarea forțelor NATO. Pentru că protagoniștii crizei

Lumea cu geometrie variabilă

A început desantul păcii în Bosnia

din ex-Iugoslavia încă nu acceptă datele acordului convenit. Generalul Ratko Mladici, comandantul armatei sârbilor bosniaci, a declarat că el respinge acordul și a sugerat ca acesta să fie renegociat. Punctul său de vedere este împărțit și de alți conaționali, deși liderul lor, Radovan Karadžić, a acceptat în cele din urmă acest plan.

Președintele american - care se afla, la acea dată, încă în Europa - a reacționat ferm cerându-i președintelui Serbiei, Slobodan Milošević, să asigure transpunerea în viață a acordului, așa cum s-a convenit. O serie de civili sârbi, mai puțin convinși de pacea de la Dayton, au început să părăsească Sarajevo, iar alții susțin că orașul ar trebui împărțit în mai multe zone autonome. Și președintele

România din nou lipsește din cărți

Procesul de pace din Bosnia, care este unul dintre cele mai importante evenimente internaționale din ultimii ani, ar trebui să ofere reîntrirea în matcă a milioane de persoane dislocate, să asigure cadrul vindecării rănilor și reparării stricăciunilor războiului. În acest context, România ar putea să fie unul dintre favoriții acestei curse: a respectat (în măsura posibilului) embargoul, care a costat-o câteva miliarde de dolari, a susținut orice inițiativă de pace, a adoptat o poziție relativ imparțială față de beligeranți...

Ținând seama de faptul că în competiția pentru admiterea în NATO, România trebuie să ofere anumite garanții de credibilitate, sprijinirea operațiunii din Bosnia ar fi fost un bun prilej pentru obținerea „atestatului”. Numai că din cele șase țări ex-comuniste candidate, rolul și contribuția României par din nou să fi trecut pe un plan secund. În timp ce Cehia va trimite un contingent (care s-ar putea să aibă ultima bază de plecare în România), iar Ungaria a obținut deja acordul NATO de a organiza o bază militară pe teritoriul ei, oferta României se pare că

a venit prea târziu. Președintele Camerei Deputaților și președinte al partidului de guvernământ, Adrian Năstase, a avansat abia în timpul vizitei la Washington candidatura orașului Timișoara pentru constituirea unei baze.

Să fi scăzut interesul NATO pentru România după încheierea conflictului ex-Iugoslav? Sau poate că experții Alianței socotesc că în România nu ar exista aeroporturi și drumuri capabile să asigure o logistică mobilă și rapidă pentru operațiunile preconizate?

Deși s-ar putea ca explicația acestui dezinteres să fie în altă parte: încetarea reformei economice, absența unui cadru legislativ pentru o economie de piață, privatizarea care abia dacă se târăște nehotărât, corupția la toate nivelurile, slabele exprimări ale democrației etc.

În orice caz, indiferent care este explicația, se pare că România a ajuns din nou pe lista a doua a preferințelor NATO.

La baza militară de la Brueggen, Germania, 56 de soldați s-au îmbarcat cu destinația Split, Croația.

viitoareii Federații croato-musulmane, Kresimir Zubak, și-a prezentat demisia pentru faptul că în acordul menționat se prevede menținerea sub controlul sârbilor a provinciei Posavina, populată în majoritate de croați.

Dincolo însă de aceste opțiuni individuale, mecanismul păcii s-a pus în mișcare. Se știe acum cu precizie că la 14 decembrie, la Paris, va avea loc ceremonia semnării acordului. Se mai știe că

președintele american și-a manifestat dorința de a lua parte la această ceremonie cu adevărat istorică, mai cu seamă că ea înseamnă aureolarea unei inițiative impulsionate de Casa Albă. Iar alegerile prezidențiale se apropie și acest succes diplomatic poate fi un atu serios pentru obținerea unui nou mandat.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Iosif Sava:

„Așa cum alții spală bani, eu spal valori”

Vremea dinozaurilor a trecut

- Faceți un lucru rar în zilele noastre: țineți și publicați un jurnal.

- L-am început cu o lună înainte de revoluție. Am simțit că se întâmplă lucruri care trebuie consemnate. Nu e zi pe care să n-o închei scriind ce-am văzut și ce-am citit. Recent, am predat Uniunii Compozitorilor cel de-al unsprezecelea volum al meu.

- În dialogurile și confesiunile dv. revine obsedant ideea rememorării. Ce uităm și n-ar trebui să uităm?

- Uitam efervescența și idealurile din Decembrie 1989, așa cum existau când unii dintre noi au ieșit în stradă și alții și-au început pateticele lor acțiuni. Așa e mersul tuturor revoluțiilor, dar se pare că la noi e mai grav decât în alte părți. Misterul istoriei noastre e că întotdeauna, până la urmă, a învins binele. N-avem dreptul să nu credem că va veni momentul când se va înțelege că vremea dinozaurilor a trecut și că în 1989 s-a încheiat cel de-al treilea Război Mondial, care a însemnat distrugerea utopiei comunismului și a barbariilor antiintelectuale.

- Cu asemenea idei v-ați atras multe atacuri. Nu numai că nu le-ați răspuns, dar le publicați - fără comentarii - în cărțile dv.

- Mi se par la fel de semnificative ca și miile de scrisori pe care le primesc. România actuală este și România acestor atacuri - uneori nedrepte, alteori ignorante, întotdeauna manipulative.

- Faceți rareori referiri la viața dv. personală, de zi cu zi. Cu atât mai greu cade o însemnare ca „Nu știu cum se mai poate trăi în această stare de mizerie”.

- Eram singur, într-o noapte de An Nou, în garsoniera băiatului meu, care era plecat, ca și Doamna mea - și n-am crezut că trebuie să stau în frig, în mijlocul capitalei, din cauza stupidei administrații a unui liberal. E de neimaginat să n-ai acces la lucrurile elementare ale vieții, pe care trebuia să le rezolvăm cu prioritate.

La „Serată” aduc oameni care știu să vorbească

- Cum vă alegeți invitații „Seratei TV”? Vi se reproșează că aduceți aproape exclusiv simpatizanți ai Opoziției...

- În afara a doi oameni, pe care îi detest, din 23 milioane aș discuta cu oricine. Dar aduc oameni care știu să vorbească. Eu trebuie să țin publicul cu mine vreme de trei ore. Asta n-o pot face în nici un chip cu oameni care gândesc greu. Televiziunea, în mod inexplicabil, dă „halou” unor oameni și pe alții îi înnegrește. Am ce

discuta cu orice om inteligent și datorită mea, într-un sistem mass-media care cultivă mediocritatea, este să demonstrez că avem foarte mulți oameni excepționali.

- Țelul „Seratei” este deci acela de a pune în lumină oamenii de valoare?

- „Serata” este un mijloc de apărare a muzicii prin personalități. Toți cei pe care i-am adus au, într-un fel sau altul, legătură cu muzica. Un om de știință sau un om politic care vine și spune un cuvânt de apreciere pentru muzică înseamnă pentru apărarea ei mai mult decât tot ce fac eu. Dușmanii mei spun că am renunțat la muzică și fac politică - e o stupizie. Eu apăr muzica, apăr interdisciplinaritatea, apăr televiziunea. Așa cum alții „spală” bani, eu „spal” oameni - este cea mai mare bucurie a mea. Atâtea personalități uriașe au fost distruse din interese politice! Când l-am chemat pe Patapievici, care mi se pare un reprezentant tipic al viitorului, gazetele au spus că a fost un eșec, dar am primit 4.000-5.000 scrisori de la oameni de diferite categorii sociale care sunt fericiți că avem asemenea minți luminate. Despre Gabriel Liiceanu, care mi se pare o mândrie a țării, unul din cei care vor ajunge să aibă dimensiunile lui Iorga sau Călinescu, o gazetă a

- Ce regretați cel mai mult?

- Că am crezut că tranziția va fi scurtă și voi apuca o viață așa cum am visat-o... Acum nu știu dacă o veți apuca măcar voi... Să putem călători, să nu fim umiliți...

- Ce-ați învățat în drumurile făcute în străinătate?

- Că drumul spre sufletul tău trece prin jurul lumii. E trist când un intelectual nu ajunge să vadă lumea până la 40 de ani. Altfel ar fi fost totul dacă la 20 de ani am fi fost „aruncați” în umbra unei catedrale din Germania și am fi stat 3-4 ani în bibliotecile lumii...

- Copiii noștri...

- Poate...

scris că ar trebui ucis!

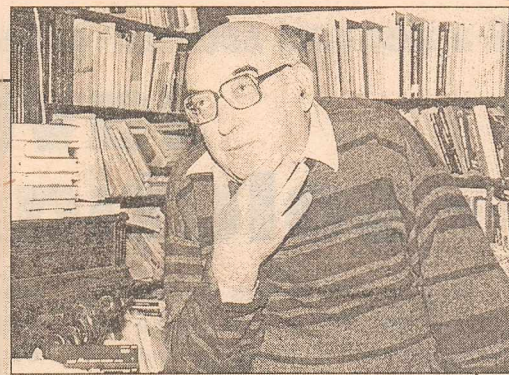
- Asemenea aberații sunt inevitabile? Există oriunde în lume?

- Nu cred că găsim asemenea lucruri nici în Namibia. Nici în triburile din Oceania. Dar cei care mănuiesc asemenea „idei” vor pierde mai repede decât ne așteptăm.

- Dialogurile dv. se adresează celor care au deja un anumit nivel de cultură - dar ceilalți?

- Radioul e făcut pentru educație muzicală și am emisiuni care se ocupă cu aceasta. Grav nu e în plan muzical, ci faptul că în general emisiunile culturale ale TVR nu au cota necesară de audiență. Lumea care are nevoie de educație culturală nu

Iosif Sava s-a născut în 15 februarie 1933 la Iași, într-o familie de muzicieni. A absolvit Conservatorul din Iași și Facultatea de Filozofie din București. Din 1949 colaborează

la diverse publicații, în 1969 intră în Radio, lucrează în Televiziune între '80 și '85, când este îndepărtat pentru că avea rude în străinătate și declarase că nu poate vorbi în același timp despre Bach și Ceaușescu. Revine în Radio, iar după revoluție în TV, redactor-șef al Redacției Muzicale, apoi - din 1993 - al Redacției Culturale. Realizator al mai multor emisiuni radio-TV (dintre care „Invitațiile Euterpei” a împlinit 23 ani, fapt fără precedent), autor a numeroase cărți despre muzică și nu numai.

are puterea să se uite la TV după miezul nopții...

Pentru jazz îți trebuie geniu

- Credeți că receptivitatea unui om e limitată cantitativ, încât atracția față de Michael Jackson o exclude pe cea față de Bach?

- Accelerația vieții e atât de mare încât nu știu dacă e permis unui om matur să-și piardă vremea cu Michael Jackson.

- Dar marea muzică nu poate fi ascultată în orice condiții, când șofezi sau când gătești.

- În mașină, dacă ascuți o simfonie de Mozart, așa cum fac germanii sau englezii, nu e mai liniștitor decât o zben-guială? Sigur că la o nuntă nu trebuie să ascuțăm Brahms, și nici „Missa Solemnis” în mașină, dar când ai nevoie de meditație citești o carte mare, ascuți muzică adevărată.

- Intransigența dv. față de muzica

tinerilor...

- Acum, luați-o și dv. cu relativitatea necesară... Trebuie să existe și un fundamentalist, lăsați-mă să fiu eu acela!

- Vroiam doar să vă amintesc că Sergiu Celibidache v-a spus „Nu poți interpreta marea muzică fără să prețuiești jazzul”.

- Jazzul e muzică mare, domnule! Nu confundați jazzul cu strigătele de dragoste ale acordeoniștilor. Jazzul e un gen uriaș, câteodată mai mare decât muzica simfonică. Trebuie să ai geniu ca să poți face jazz care înseamnă improvizație, meditația blues-ului...

Nu-ți iartă nimeni 14 premii internaționale

- Vă tot luptați pentru două proiecte. Primul e un post de radio cu muzică simfonică.

- E de neimaginat cum de cinci ani am lansat această idee, am reușit să găsesc sponsori, dar sunt alungat cu motive din cele mai stupide. Am promis că n-o să vorbesc decât o jumătate de oră, am prevăzut trei ore de reclamă - degeaba. Am avut promisiuni de la profesorul Raveica, de la d-na Oproiu, dar m-am convins că iadul e pavat cu bune intenții. Un asemenea post există oriunde în lumea civilizată.

- Cât despre o casă de odihnă a muzicienilor vârstnici...

- Am văzut artiști uriași, aplaudați o viață întreagă, duși la mormânt pe baza vinderii unui aragaz... Oameni care au îngenuncheat „Scala” și „Metropolitanul”! Am găsit sponsori și pentru asta, există un teren la Mogoșoaia, dar cineva trebuie să pornească acțiunea. Nu se poate ca Secăreanu să moară singur într-un spital, la 90 de ani, așa cum s-a întâmplat!

- Măcar valorile aflate în plină activitate am învățat să le cultivăm?

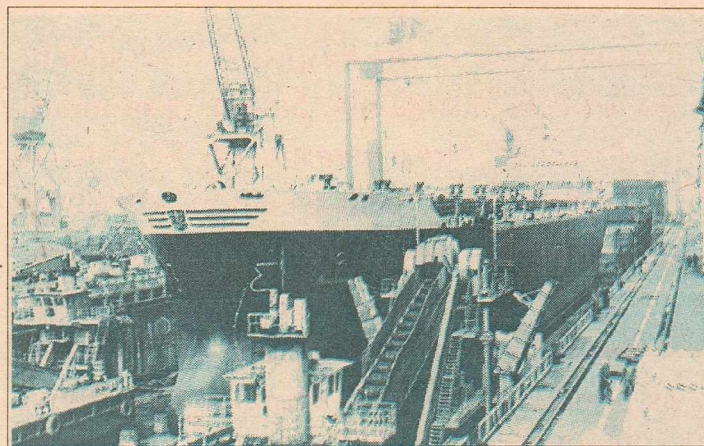
- Cum să învățăm?! O actriță ca Leopoldina Bălănuță merge pe stradă ca să ceară leafa unui liftier... America ar da orice să aibă o tragediană de valoarea ei!

- Iar un solist al Filarmonicii - Dan Atanasiu - a părăsit țara în cvasi-anonimat.

- Credeți că-ți iartă cineva când câștigi 14 premii internaționale? Îmi pare foarte rău pentru el, noi l-am alungat într-un fel. De ce o generație întreagă de dirijori, care a ctitorit cele 16 filarmonici ale țării, nu vin în București? Pentru că există o lipsă de prețuire a valorii, o nevoie de putere și de dominare mai mari ca oricând. Grav e că se manifestă și la unii din cei înzestrați...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

● Concernul coreean DAEWOO, un adevărat imperiu, deține pe lângă multe firme din diverse domenii și un șantier naval în Extremul Orient. ● Coreenii s-au arătat extrem de interesați și de Șantierul naval „2 Mai Mangalia”, pe care o echipă de 15 specialiști l-au analizat timp de două luni. ● Firma „Blue Flag” a fost interesată și ea de privatizarea Șantierului „2 Mai”, dar a pierdut competiția. ● La licitație nu a participat nici o altă companie, deoarece FPS nu a anunțat-o public.

Fotografii de PETRE COJOCARIU

Afacere cu „cântec” pe Litoral

■ O nouă investiție DAEWOO în România

Ca urmare, au fost declanșate primele tratative care aveau ca scop formarea unei societăți mixte, în care societatea DAEWOO să fie majoritară cu 51% din acțiuni, iar partea română să dețină 49%. În prima fază, coreenii au oferit 30 de milioane dolari (cash), ofertă pe care au ridicat-o la 53 de milioane dolari. Deși evaluarea întregului șantier făcută de Institutul de Construcții și Proiectări București (institut acceptat de ambele părți) a arătat că pentru 51 de procente ar trebui oferit mai mult de 67 de milioane dolari, totuși FPS a impus începerea tratativelor în condițiile cerute de DAEWOO.

Ultima ofertă: 53 de milioane dolari! Cele 53 de milioane vor fi împărțite astfel: 25 de milioane pentru tehnică nouă (know-how), care nu este, însă, evaluată de nimeni, și 28 de milioane pentru investiții (reparații, diverse

proiecte, pregătire de personal în Coreea).

Conform legii, o societate mixtă este scutită de impozit pe o perioadă de 7 ani, dacă valoarea investiției pe care o face la noi în țară depășește 50 de milioane dolari. Astfel, coreenii

nu vor ieși în pierdere. De asemenea, toate comenzile pe care noua societate le va onora vor trebui obligatoriu să treacă prin mâna firmei-mamă DAEWOO, care va percepe un comision de 3% (comisionul de brokeraj). Contractul dintre coreeni și români

stabilește blocarea comenzilor aflate acum în derulare. Va fi acceptată finalizarea ultimelor două nave, care sunt contractate cu firma „Blue Flag”. În cazul în care cele două comenzi vor fi considerate că nu aduc profit, statul român se obligă să garanteze că va achita pierderile.

Achiziționarea șantierului pe o nimica toată, neplata impozitelor către stat în decurs de 7 ani, precum și neîncasarea dividendelor de către partea română sunt câteva din gravele consecințe pe care le va avea acest contract. Pe de altă parte, tot din dorința DAEWOO, în șantier nu se va lucra primele 8 luni de la înființarea societății mixte, și este greu de crezut că cei 4.000 de muncitori vor fi trimiși la specializare în Coreea.

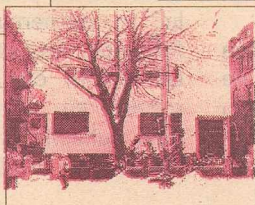
TEO CĂLINESCU ■

În urma ședinței A.G.A., de săptămâna trecută, directorul general al Șantierului „2 Mai”, Traian Duca, a fost eliberat din funcție, iar comenzile și contractele aflate în derulare au fost blocate. De fapt, din momentul în care au început tratativele, prin intermediul FPS, firma DAEWOO a controlat și impus toată activitatea S.N. „2 Mai”. Deși, după cum afirmă reprezentantul FPS, contractul este încă „evaziv”, neexistând nici un document semnat în acest sens, acesta consideră că este normală imixtiunea coreenilor în afacerile șantierului. Demiterea directorului general Traian Duca, cel care s-a opus cu disperare acestei afaceri, din care statul român poate ieși cu pierderi majore, demonstrează că există interese ascunse.

Cea mai bogată femeie din România moare de foame

Doamna Tănăsescu, datorită diferențelor din biografia sa, nu a acceptat să fie fotografiată. Iată vila cu 17 camere în care a locuit și blocul ce „ascunde” întunecoasa și recea garsonieră locuită astăzi de această femeie.

Într-o garsonieră de pe strada Drobeta, nr. 1, colț cu bulevardul Dacia, locuiește o bătrână singură, bolnavă și muritoare de foame. Până aici nimic deosebit, cam așa arată protecția socială a vârstei a treia. Numai că doamna Dorina Tănăsescu este un caz special, dumneaei a ajuns în mizerie tocmai de la extrema cealaltă. Prin anii '40 era una dintre cele mai bogate femei din România. Soțul ei, Aron Septimiu, a fost proprietarul Uzinelor Române de Pâslă.

Întrebată despre viața ei, despre boală sau despre cum supraviețuiește cu o pensie de 53.000 de lei, doamna Tănăsescu nu scoate nici o vorbă. Se uită doar prin cameră, ca și cum ar căuta ceva. Și te roagă să-i aduci o cutie, de pe dulap, că dumneaei nu se poate mișca decât cu un fel de țarc, pentru paralizici. După ce răsfoiește niște hârtii, bătrâna îți întinde o bucată ruptă dintr-un ziar din 23 ianuarie 1959: „Aici este răspunsul!” Și l-am citit: „La Aron Septimiu și numita Tănăsescu Dorina s-au găsit peste 1.800 monezi de aur și 156 carate briliante. Pentru deținerea de monezi ca și pentru alte fapte infracționiste, justiția noastră populară a aplicat acestor strigoi ai trecutului pedepse exemplare, 25 de ani muncă silnică.”

“Vila mea a luat-o Țiriac, bijuteriile mele sunt la muzeu”

Doamna Dorina Tănăsescu, fiica unor moșieri din Romanai, a trăit umilinta închisorilor comuniste de la Arad, Sighetu Marmatei și Văcărești doar pentru vina de a fi fost bogată. Acum de-abia dacă își mai amintește de tablouri, mobilă stil, blănuri, biju-

terii și argintărie. Toate acestea au rămas în vila familiei, din strada Mărăști, nr. 33, rechiziționată în 15 ianuarie 1945, pentru Misiunea Sovietică. Doamna Tănăsescu nu regretă nici aurul, nici vila lor cu 17 camere, nici briliantele pentru care altădată o invidiau toate cucoanele din București. Regretă doar faptul că nu a murit în închisoare și că nu l-a cunoscut pe domnul Coposu. I-ar fi sărutat și tălpile, că nu știe cum a rezistat 17 ani, chiar în iad. Ea a fost mai slabă, nervii i-au cedat după doar câteva luni. A căzut în genunchi în fața procurorului anchetator, l-a rugat ca pe Dumnezeu să o împuște, că-i dă în scris, ori să o învețe ce să facă pentru a fi omorâtă. Moartea, însă, devenise un lux nepermis. Doamna Tănăsescu spune că a primit cea mai cumplită pedeapsă, a fost condamnată la viață! După 12 ani a scăpat de pușcărie. Soțul ei, doctor în științe juridice și economice, a murit la Spitalul 9, cu mințile întunecate. După alte umilinte, doamna Tănăsescu și-a găsit o cămăruță, la comun. Ca să-și poată îngriji mama, bolnavă la pat, s-a încadrat la UCCOM, cu muncă la domiciliu. Ziua confecționa pungi, noaptea filma la cinematografie, ca figurantă. În 1975, cu împrumuturi pe care le-a plătit foarte greu, a reușit

să-și cumpere garsoniera din strada Drobeta. După ce ani de zile trăise doar la grămadă, cu prostituate, criminali, țigani și hoți, femeia nu putea să creadă că are o cameră doar a ei. A încuiat ușa și câteva zile a plâns non-stop, pentru toate umilințele trecute. Apoi au venit altele. Din cauza unei semiparalizii, doamna Tănăsescu nu a ieșit din casă de câțiva ani. Pensia de-abia dacă îi ajunge pentru întreținere și medicamente. Dacă o întrebi ce mănâncă, femeia se uită în jos și povestește despre altele. I-ar întreba pe cei din Parlament, de pildă, ce-au dat ei pentru țară de stau în fotolii atât de comode? Că familia ei a fost jefuită de o avere de miliarde și ea moare de foame și nu are bani nici de săpun? Doamna Tănăsescu nu ar vrea înapoi nici bijuteriile, nici vilele, nici cristalurile. Nu, n-ar avea ce să facă cu ele. Dar chiar să trăiești într-o asemenea mizerie după ce alții te-au furat la drumul mare?

S-a gândit să deschidă proces pentru vila din strada Mărăști, nr. 33, dar n-are bani și nu poate umbla prin tribunale. Și nici vremurile de acum nu se potrivesc cu dreptatea. Vila cu pricina a fost cumpărată de Ion Țiriac, în 1972, de la stat. Sub guvernul Roman, Țiriac a donat această casă fiului său Alexandru, minor.

Contractul de donare a fost autentificat sub numărul 14557/14.08.'91, la Notariatul de stat al sectorului 6. Această „mișcare de spațiu”, cel puțin ciudată, i-a fost necesară domnului Țiriac pentru a-și procura o altă vilă, în strada Kalinin nr. 3. Avocata Paula Iacob i-a promis doamnei Tănăsescu că o să intre în acest hățiș de vile, cu un proces pe măsură. Numai că timpul trece, procedurile durează mult, adevărata proprietară a vilei este din ce în ce mai bolnavă. Avocatul Cervenii a vrut să o ajute într-un alt posibil proces, pentru bijuterii. Dosarul însă s-a oprit din motive neclare. La Muzeul de Istorie, în tezaur, lângă bijuteriile familiei regale se află expuse și bijuteriile doamnei Tănăsescu. Cu câțiva ani în urmă s-a dus să le vadă, le-a identificat, cu muzeografi, după fotografiile din tinerețe. A fost foarte dureroasă întâlnirea cu trecutul: „Mi s-a făcut rău, mi-a venit să dau cu pumnul și să sparg tot, să știu măcar pentru ce stau la închisoare. Nu cred că există blestem mai cumplit decât să stai în mizerie și să n-ai de mâncare, în timp ce averea ta este batjocorită de stat, iar bijuteriile tale sunt expuse la muzeu!”

LILIANA PETRUȘ ■

Ceea ce nu se știe despre hotelul aflat în construcție în stațiunea Sinaia, aparținând firmei **SC Mara Investments SA**, este că finanțarea s-a făcut și cu banii **ASIROM**-ului, care este acționar în această afacere.

Nici nu prea avea de unde să se știe, deoarece conducerea **ASIROM**, în frunte cu directorul general **Paraschiv Gheorghe**, ține ascunsă orice investiție pe care fosta **ADAS** o efectuează. Cine știe că berea **Bergenbier** o datorăm și **ASIROM**-ului, sau cine știe că ruinele fostului hotel care trebuia construit la **Moinești** îngroapă 141 milioane lei ce aparțin aceleiași firme de asigurări?

Ei bine, **ASIROM** este acționar la **Mara Investments** și nu în orice condiții. Deținând 37,7%, **ASIROM** este al doilea acționar după **Mara Tours SRL**. Din cele ce vă vom dezvălui veți afla că afacerea **Mara** nu a fost prea fericit aleasă, pentru banii asiguraților, care în acest caz au fost investiți cu ușurință într-un proiect al cărui viitor nici cel de sus nu-l poate ști.

Unii plătesc, alții se îngrășă

La 3 martie 1992, Ioan Cojocărescu, patronul firmei **Mara Tours SRL**, înființează **Mara Investments SA**. Două luni mai târziu, **Mara Tours** subscrie un aport în natură (10.483 mp situați în Sinaia) de 452.350.000 lei și proiectele de execuție a unui hotel de 5 stele, în valoare de 8.420.000 lei. La 18 septembrie '92 **ASIROM**, cu un capital de 322 milioane lei, vărsat, devine deținătorul a 37,7% dintre acțiuni. Investiția **ASIROM**-ului a fost făcută în urma aprobării "Notei cu privire la oferta de subscriere acțiuni ale **Mara Investments**" de către Consiliul de Administrație, întrunit la 26.06.1992.

Planul de afaceri a fost conceput în cazul unei situații ideale, în care gradul

Români, asigurați-vă liniștiți:

ASIROM face investiții proaste

de ocupare ar fi de 75% și tariful de 176 dolari/camera, la o circulație turistică de 100% străini și numai persoane importante.

Este drept că s-a luat în calcul și situația cea mai pesimistă, în care gradul de ocupare a camerelor ar fi de doar 45% pe an. Concluziile analizei financiare efectuate de către conducerea **ASIROM** au fost lungi și încălcate. Spre exemplu: într-un paragraf se sublinia că "pentru o investiție similară în Vest, afacerea este rentabilă, în schimb în România ea nu se ridică nici la nivelul dobânzilor pentru plasamente". Pe de altă parte, în nota

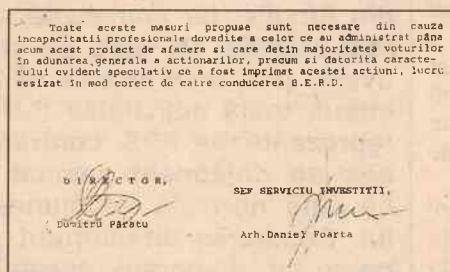
consideră că din punct de vedere tehnic "proiectul este foarte bun și în mod sigur în primii 5-6 ani va atrage un număr mare de turiști, având în vedere precaritatea bazei materiale a turismului din Sinaia. Condiții de 4-5 stele nu există practic în România. Abia dacă Intercontinental se poate ridica la nivel de 4 stele cu derogare". În continuare investiția este apreciată ca foarte scumpă și se consideră necesar ca în al cincilea an de folosință și primul an în care se vor încasa dividende, acțiunile să fie vândute cu rapiditate, pentru a exista un profit.

Conducerea **ASIROM** a sesizat că Ioan Cojocărescu și-a umflat capitalul social cu ajutorul terenului pe care l-a cumpărat cu 100.000 dolari și l-a reevaluat la 1,8 milioane dolari! Cu toate acestea, s-a ajuns la concluzia că investiția este benefică pentru **ASIROM**.

După părerea noastră, **ASIROM**, care este societate de asigurări și deci lucrează cu banul clientului, nu avea dreptul să investească într-o afacere în care partenerul își supraevalua capitalul social, în condițiile în care firma condusă de Paraschiv scotea bani peșin pentru a intra în joc.

BERD pune șmecherii la punct

Nenorocirea a început să-și arate, efectiv, colții, începând cu luna aprilie 1994, când hotelul trebuia să fie gata. Primele semne au apărut o dată cu raportul trimis de Ioan Cojocărescu la 21.06.1993 directorului general al **ASIROM**, prin care era prezentat stadiul

Conducerea **ASIROM** recunoaște caracterul speculativ al afacerii **MARA**, dar persistă în aceeași colaborare.

fizic al obiectivului "Hotel Mara" din Sinaia. Clădirea de bază era executată în proporție de doar 22% la data de 1.05.1993, rămânându-i doar 11 luni pentru finalizare. Accesul la stradă era executat în proporție de doar 40%, iar zidurile de sprijin, piscina cu saună, parcare auto și racordul telefonic nici nu erau începute.

Problema hotelului Mara era lipsa banilor pentru investiție. Au fost purtate negocieri cu Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD). Specialiștii BERD au recomandat elaborarea unui nou plan de afaceri, care "să corecteze premisele și proiecțiile eronate formulate în vechiul plan, elaborat cu asistența firmei Piritival", care urma să se ocupe cu managementul hotelului pe 20 de ani. Să nu uităm că **ASIROM** a considerat planul foarte bun. BERD a cerut firmei **Mara Investments** să iasă pe interval cu 3,81 milioane dolari, iar Cojocărescu a cerut suplimentarea creditului de la BRCE cu încă 602 milioane lei.

BERD a evaluat la rândul său, orice bancă serioasă, capitalul fi **Mara Investments**, care fusese stabilit la 7 milioane dolari prin prospectul emisiune din '92. Ei bine, Banca Europeană a considerat că o acțiune poate valora 88 dolari, ci doar 1 dolar, ceea ce înseamnă că to celor 79.734 acțiuni ar fi avut o valoare de doar 4,69 milioane dolari.

Supraevaluați, te rămânem cu cei

Să vedem ce constată și **ASIROM** aceste condiții: "rezultă, ca o concluzie la cele de mai sus, că BERD nu este de acord cu evaluarea lucrărilor statate pe teren de către reprezentanții terenului în proprietate în suprafață de 2 hectare, un teren cu drept de construcție de circa 7.000 mp, precum și lucrările construcții-montaj, efectuate în vară toamna anului '92, în valoare de 8.420.000 lei. (...) aportul în natură al terenului **Mara Tours** a fost supraevaluat către Romcontrol SA". Pe scurt, Cojocărescu, după ce a cumpărat terenurile respective, le-a reevaluat, bilind, cu ajutorul Romcontrol SA, pe celor 2 hectare la momentul în care exista construcții finalizate pe ele! mult, pentru a face rost de bani. Cojocărescu hotărâse să concesioneze case de vacanță care urmau să fie construite!

Cu toate că se vede clar șmecheria patronului **Mara Tours SRL**, **ASIROM** nu renunță, capitalul social va fi ridicându-se la 600 milioane lei.

Nici **ASIROM**, dar nici BERD nu au fost singurele societăți comerciale care au observat mărirea artificială a capitalului social. Firma Piritival, urmează să preia managementul hotelului, în momentul în care va fi de folosință, sesizează la Oficiul Registrului Comerțului că are informații din care rezultă că valoarea capitalului social total subscris și acumulat prin mai multe emisiuni de capital, inclusiv cu aport în natură, este de 600 milioane lei.

Camera de 5 stele? Să fim serioși, monșeri.

Hotелuri, fraude fiscale

ătre Mara Investments, nu concordă numărul de acțiuni cuvenite și cu entele prevăzute pentru fiecare cționar în parte. Tot firma Piritival

ments. În felul acesta, în timp ce ASIROM dădea bani cu care se construia hotelul, Mara Tours SRL își sporea acțiunile cu ajutorul unor terenuri mai mult sau mai puțin utile.

Hotelul crește, dar mai încet

Conducerea ASIROM a dat dreptate BERD și a acuzat incapacitatea profesională a celor ce au administrat proiectul Mara Investments, precum și caracterul speculativ imprimat de Cojocărescu. Numai că, directorul general Paraschiv și cu șeful serviciului investiții, arh. Foață, au uitat, în iunie '93, ceea ce au

Hotelul trebuia terminat în '94 și cu puțin noroc va fi dat în folosință în '96.

și restul exploataării. Rezulta că, imobilizând 600 milioane lei, ASIROM ar fi avut de câștigat 1,2 miliarde lei. Din păcate, au trecut 4 ani necesari terminării construcției. În cazul acesta, ne întrebăm ce câștiguri urmează să obțină ASIROM și când își va recupera investiția? Dacă ASIROM ar fi o firmă oarecare, poate că nu ar exista nici o problemă, dar în acest caz este vorba de o societate de asigurare, care a investit într-un hotel ce trebuia de mult dat în folosință, hotel care se ține morțiș să fie considerat de 5 stele, în condițiile în care BERD a arătat clar că acest lucru ar reprezenta un dezavantaj și că valoarea investiției nu permite decât 3 stele.

Ministerul Finanțelor ia banii înapoi

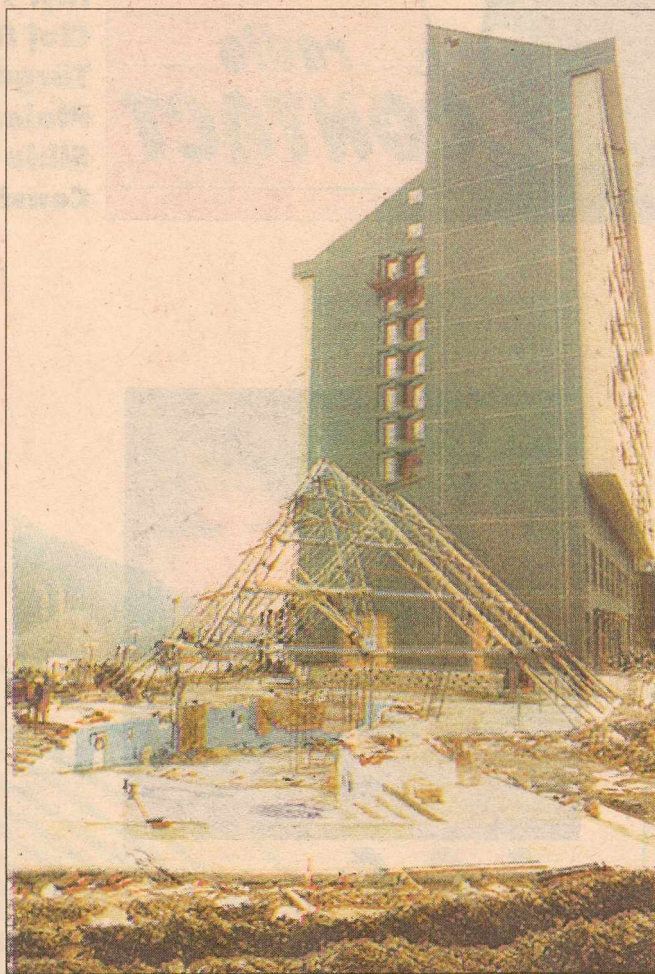
Dar, Mara Investments nu este singura afacere hotelieră a conducerii ASIROM SA. Directorul general, Paraschiv Gheorghe, și directorul Dumitru Pârâtu au gestionat altă investiție nefericită, de această dată în coparticipare cu PETROM. La data de 20.07.91, ASIROM s-a angajat prin contract să participe la construirea unui hotel de trei stele la Moinești, județul Bacău. Cotele de participare ale ASIROM SA și PETROM RA erau stabilite, prin contract, la 50% pentru fiecare. Contractul prevedea încetarea asocierii dacă se constata imposibilitatea de finalizare a obiectivului în maximum 2 ani de la semnarea lui. La un an de la demararea afacerii, în care ASIROM investise 141 milioane lei, s-a constatat că lucrările de construcție a hotelului de la Moinești erau executate sub 50%. ASIROM a propus încetarea asocierii, iar PETROM RA a hotărât că cei 141 milioane lei vărsați de societatea de asigurări în contul afacerii nu vor fi returnați. ASIROM a vrut să-și

recupereze banii încercând să valorifice, la prețuri prohibitive, o construcție nici pe jumătate terminată! Bineînțeles că n-a găsit nici un cumpărător, iar clădirea s-a deteriorat.

Credeți că a suferit conducerea ASIROM pentru asemenea investiții nefericite? Vă înșelați, pentru că Paraschiv and comp. nu dă socoteală, nici măcar pentru fraudă fiscală de miliarde, de care este acuzat ASIROM de către Ministerul de Finanțe. Vreo 3 miliarde de lei, ne asigură Liviu Iancu, director DGFTS. În vara trecută cazul se judeca la Curtea de Apel București. Surse din cadrul ASIROM ne-au declarat că procesul a fost pierdut și că societatea de asigurări ar fi avut de plătit nu 3, ci chiar 7 miliarde lei. Deci fostul ministru al lui Ceaușescu, Paraschiv Gheorghe, rămâne director general la ASIROM, deși societatea pe care o conduce și care este de stat a încercat să tragă în piept... statul cu câteva miliarde de lei. Nimeni nu se interesează unde s-ar fi dus acei bani, dacă nu erau recuperați de Ministerul Finanțelor, șau mai bine spus de justiție.

RĂZVAN BUTARU

Fotografi de PETRE COJOCARIU

MARA INVESTMENTS S.A.
MARA-
Județul Mureș, Strada 13, Băneasa 10403
Tel: 0264/4597-636439 Fax: 0264/2121939

Paraschiv Gheorghe
Director General
MARA

Te Domnule Paraschiv,
În urma scrisorii Dvs nr. 274 din 15.06.1993, vă comunicăm următoarele:

Scutirea de la plata impozitelor la obiectivul "Hotel Mara, Sinaia" la 1.05.1993

Procent	Executat (%)	Restant (%)	Termen demarare	Termen finalizare
re de baza	22	78		Aprilie 1994
electrica	40	60		August 1993
incalzire	56	44		Aprilie 1994
teritoriu	91,6	8,4		Aprilie 1994
apa	30	70		Septembrie 1993
gaze	80	20		August 1993
energie	100	-		
de	59	41		August 1993
canalizare	92,5	7,5		August 1993
scutiri	100		Octombrie 1993	Aprilie 1994
sauna	100		Octombrie 1993	Aprilie 1994
telefonie	100		Iulie 1993	Septembrie 1993
automat	100		Martie 1994	Aprilie 1994
exterior	100		Martie 1994	Aprilie 1994

rvă că a fost încălcată Legea 0, deoarece majorarea capitalului OM la 602 milioane lei a fost is ată cu mare întârziere (9 luni). ert este că atunci când a pornit

hotărât în Consiliul de Administrație în iunie '92 și au uitat mai ales că hotărârea au luat-o pe baza Notei 4898 despre care am pomenit mai sus. Acel document dovedește clar caracterul speculativ al domnilor din conducerea

afacerea Mara Investments, Ioan Cojocărescu a venit cu un teren de doar 10.000 mp, care părea să fie de-ajuns pentru construirea hotelului. În timp, Cojocărescu a mai cumpărat 10.000 mp pe care i-a introdus în capitalul social al societății Mara Invest-

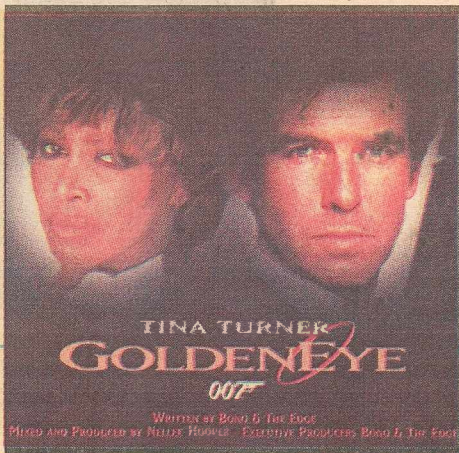
ASIROM și slaba pregătire managerială. Colaborarea cu BERD se pare că nu s-a mai finalizat, iar ASIROM a acceptat speculațiile lui Ioan Cojocărescu, pentru că la 19.07.94 s-a produs o nouă majorare de capital, de la 1,6 miliarde lei, la 7,6 miliarde lei. Hotelul nu a fost terminat încă, aflându-se în faza de retușuri și alte adăugiri. Doar că mai este puțin și intrăm în 1996, ceea ce înseamnă că au trecut aproape 4 ani de la demararea afacerii. În 1992 conducerea ASIROM și-a făcut calculele că va avea de câștigat în primii 5 ani, dintre care un an era destinat construcției

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iasi 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

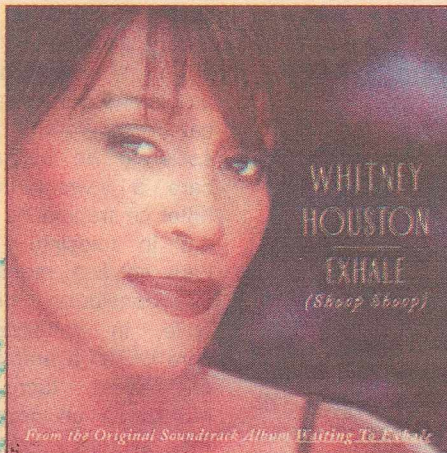

TINA TURNER

GoldenEye

După o pauză de câțiva ani, atât Pierce Brosnan, cât și Tina Turner revin, primul cu noul film din seria James Bond 007, în care joacă rolul principal, iar Tina cu prima piesă din coloana sonoră a acestui film, care a intrat în topul american al filmelor direct pe prima poziție.

Single/EMI

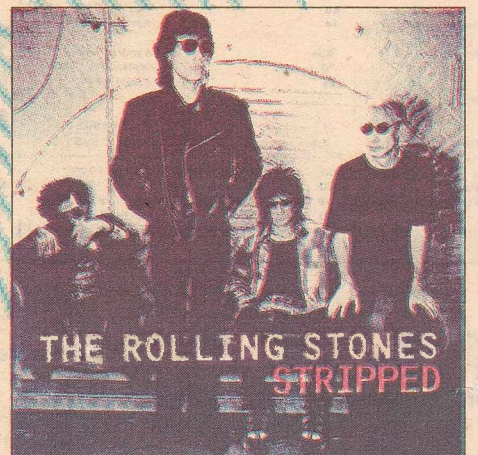

WHITNEY HOUSTON

Exhale (Shoop Shoop)

„Exhale” este primul single semnat Babyface și interpretat de cea care este actriță pentru a doua oară, Whitney Houston. Titlul filmului este „Waiting To Exhale”, iar coloana sonoră conține și alte piese compuse de Babyface și interpretate de vedete ale muzicii soul ca: Mary J. Blige sau Chaka Khan.

Single/ARISTA Records

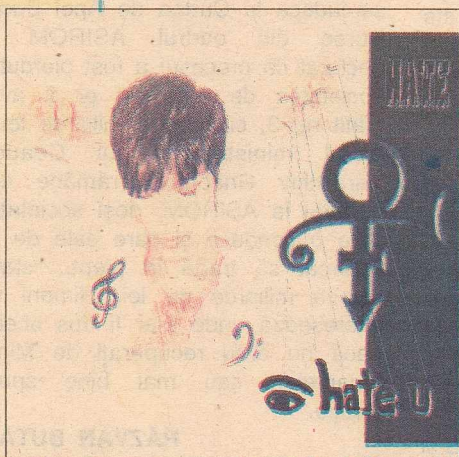

THE ROLLING STONES

Stripped

Singurul album Rolling Stones apărut anul acesta, după turneul 1994/1995 și albumul '94 „Voodoo Lounge”. Conține piese live înregistrate la spectacolele din Paradiso Club / Amsterdam, Teatrul Olympia / Paris și la repetițiile din Tokyo și Lisabona. Apare pentru prima dată pe un disc Rolling Stones compoziția lui Bob Dylan „Like A Rolling Stone”, cântată de aceștia doar în turneul „Voodoo Lounge”.

CD/Westminster Music

PRINCE

Eye Hate You

După o așteptare de aproape un an, a apărut noul album semnat Symbol: „Gold Experience”, album ce conține atât hiturile „The Most Beautiful Girl in the World” și „Dolphin”, cât și noul single „Eye Hate You”.

Single/ NPG Records

MARIAH CAREY

One Sweet Day

Cel de-al doilea extras pe single semnat Mariah Carey din recentul album „Daydream” se intitulează „One Sweet Day” și (surpriză!) este interpretat împreună cu Boyz II Men. Înregistrarea live a fost făcută la Madison Square Garden în luna octombrie.

Single/ Sony Music

de ascultat urgent

de ascultat fără întârziere

de ascultat

© P 1995 – Radio Contact România S.A.

Primul regizor rus care a primit un Oscar „Soare înșelător” a fost vedeta Festivalului DaKINO

Zăpada nu l-a lăsat pe celebrul Nikita Mihalkov să ajungă la deschiderea Festivalului Internațional de Film DaKINO. Încă înainte de începerea festivalului, venirea lui Mihalkov la București a fost considerată evenimentul cinematografic cel mai important din acest an. Săptămâna DaKINO (5-9 decembrie) stătea ușor în umbra primului regizor rus care a cucerit un Oscar.

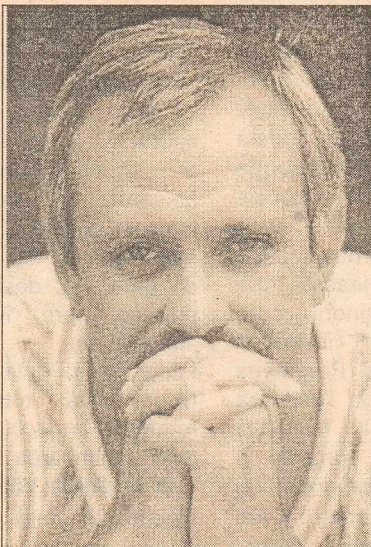
DaKINO este un dezgheț. Are deja un prestigiu serios pe piața internațională a cinemaului, fiind, încă de anul trecut înscris în catalogul festivalurilor europene de film. A început simplu, printr-un concurs dedicat mai ales producțiilor scurte ale studenților la film. De la un an la altul au apărut mai mulți sponsori, mai mulți bani pentru premii, mai mulți străini înscriși la concurs.

DaKINO nu este important pentru palmares, ci pentru că e singurul festival din România organizat cu seriozitate. Și nu are

de-a face cu banii Ministerului Culturii.

În acest an concursul a fost dublat de o „Săptămână a filmului românesc”. Stere Gulea și Mircea Veroiu (președintele juriului de anul trecut), și-au prezentat ultimele filme, „Stare de fapt”, respectiv „Crăii de Curtea Veche”. Restul peliculelor au fost alese cu grijă, toate de antologie, majoritatea cu importante premii internaționale, de la omulețul lui Gopo sau „Reconstituirea” lui Pintilie la „Senatorul melcilor” - Cannes-ul lui Daneliuc. Această retrospectivă a arătat că dincolo de certurile dintre directorii de studiouri și oficialități, dintre cei de la UCIN și „excluși” de la UARF, filmele românești rezistă dacă intră în competiții. DaKINO oferă cea mai mare șansă pentru acest lucru, ocolește ambițiile și orgoliile oficiale și adună și premiază producții ale tinerilor.

Vedeta festivalului a rămas totuși Nikita Mihalkov și filmul său „Soare înșelător”, Palme d'Or

1994, Cannes. Un film despre perioada stalinistă, în care cel mai bun prieten al dictatorului este acuzat de trădarea revoluției. Acest film este dedicat tuturor celor care au fost înșelați de soarele (obosit) al revoluției. Este un film despre victime și despre creatori, creatorii celui ceva căruia ulterior îi vor cădea victimă... Eu nu sunt un fanatic, eu nu vorbesc despre ce înseamnă Rusia. Fără Dumnezeu, omul nu poate trăi decât într-o țară care respectă legea, deoarece legea îl înlocuiește pe Dumnezeu. Numai că rușii nu cred în legile inventate de oameni, iar în Rusia nu poți impune legea fără să folosești teroarea. Asta a făcut Stalin.

Adevărate evenimente teatrale

I-am văzut bine pe artiștii-politicieni stând mândri în ograda PDSR. Ștefan Iordache, Virgil Ogășanu, Ion Besoiu, oameni care au făcut declarații și au protestat pentru mărirea salariilor din instituțiile de cultură, care acum stau și proptesc partidul de guvernământ.

Dar în același timp cu promenada noilor aderenți PDSR, în teatre au fost lansate câteva spectacole importante, adevărate evenimente. Au vizitat Bucureștiul Teatrul Național din Cluj - cu premiera lui Mihai Măniuțiu „Omorul în catedrală” de T.S. Eliot, cu Marcel Iureș și Radu Amzulescu în rolurile principale, Teatrul din Piatra Neamț cu un spectacol japonez de Alexandru Dabija: „Orfanul Zhao” de Ji Jinxiang. Ambele spectacole au fost foarte bine primite, premiera din Piatra Neamț având chiar un succes extraordinar, este cel mai legat spectacol al stagiunii trecute.

La Teatrul Odeon, Alexander Hausvater a încheiat trilogia începută cu „...au pus cătușe florilor...” cu un Shakespeare: „Pericle”. Cu Marius Stănescu într-un rol impresionant și foarte bine construit, „Pericle” nu atinge performanțele regizorale și actricești din precedentele două spectacole ale lui Hausvater de la Odeon. Ar fi fost senzațional dacă Hausvater ar fi găsit bani pentru reprezentarea trilogiei - „... au pus cătușe florilor...”, „La țigănci” și „Pericle” - într-o singură zi în spații neconvenționale!

„Poezia muzicii - muzica poeziei”

În organizarea Societății „Dante Alighieri” și a Muzeului Muzicii, în aula Palatului Cantacuzino (Muzeul Enescu) a fost organizată o reușită seară muzeală având ca generic sintagma din titlu. Nimic mai potrivit, într-adevăr, decât o asemenea formulă, întrucât manifestarea (sponsorizată de firma Domina) s-a deschis cu o conferință a prof. Florina Nicolae, președinta „Societății Dante”, care a reținut doar câteva dintre referirile muzicale din Divina Comedie a marelui poet florentin, pentru a continua cu un reușit program muzical. A fost vorba de fapt de un recital susținut cu har și competență de pianista Ilinca Dumitrescu și soprana Georgeta Stoleriu. Un repertoriu vast, care a cuprins piese de Pergolesi, D. Scarlatti, Galuppi sau Padre Maotini, dar și lucrări de Enescu, Jora sau Felicia Donceanu. Aceste bijuterii muzicale au fost puse în valoare cu o deosebită știință a nuanțelor de cele două înzestrate interprete.

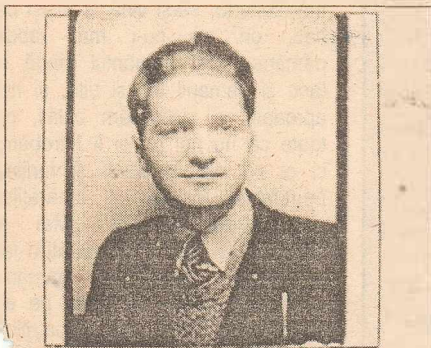
Am aflat de la organizatori că „Societatea Dante” intenționează să programeze și în viitor asemenea manifestări care au dovedit gust, exigență și deosebită competență. Un dialog al artelor în sprijinul unei idei generoase. (N.S.)

Simfonia Cioran

Cum a apărut „Simfonia Cioran”? Prin tipărirea a două cărți și realizarea unui nou film despre cel mai mediat filosof român. Gabriel

Liiceanu și Sorin Ilieșiu au lucrat primul documentar artistic despre Cioran, filmând la Rășinari, Sibiu, Brașov, București, Paris, reproducând documente și materiale inedite. Prima parte a filmului a fost prezentată la Institutul Francez cu titlul „Apocalipsa după Cioran”.

Filmul integral va fi imprimat pe casete video și se va vinde împreună cu alte două cărți cu și despre Cioran apărute la Humanitas. Dan C. Mihăilescu a alcătuit o antologie din corespondența lui Cioran, „Scrisori către cei de acasă”, iar Gabriel Liiceanu publică versiunea românească a cărții „Itinéraires d'une vie: E.M. Cioran”. Aceste trei apariții formează „Simfonia Cioran” care se va vinde în preajma Crăciunului.

Name: Emil Cioran

Wohnung:

Matrikel:

Inhaber dieser Karte ist:

**Legitimație de
bursier al Fundației
Humboldt**

În librării

**Domnița Ștefănescu,
CINCI ANI DIN ISTORIA ROMÂNIEI,
o cronologie a evenimentelor,
decembrie 1989 - decembrie 1994,
București,
Editura Mașina de scris, 1995**

Lucrarea, realizată pe baza unei vaste documentații, cuprinde:

- O relatare cronologică a tuturor evenimentelor politice și sociale petrecute în România după îndepărtarea de la putere a lui Nicolae Ceaușescu. Practic, se face filmul fiecărei zile - și, în unele cazuri, al fiecărei ore - din perioada post-comunistă, pe parcursul a peste 500 de pagini.

- O suită de documente strict necesare pentru înțelegerea ultimilor ani din istoria României: Platforma-program a FSN din 22 decembrie 1989, Proclamația de la Timișoara, Rezultatele alegerilor parlamentare și prezidențiale de la 20 mai 1990 și de la 27 septembrie 1992, Componenta Senatului și a Camerei deputaților după alegerile din 20 mai 1990 și de la 27 septembrie 1992, Componenta guvernelor Roman, Stolojan, Văcăroiu, Rezultatele recensământului de la 7 ianuarie 1992.

- Un indice de nume alfabetic care permite găsirea rapidă, în paginile cărții, a oricăruia dintre cele peste 1500 de personaje reale menționate de autoare.

Domnița Ștefănescu

**CINCI
ani
din
istoria
României**

O cronologie a evenimentelor
DECEMBRIE 1989 - DECEMBRIE 1994

EDITURA MAȘINA DE SCRIS

Pagină realizată de REMUS ANDREI ION ■

MASINA DE SCRIS

Opinii

Nu sunt de acord cu dl Gabriel Furnica. I-am citit cele două texte: **Incomodyssea** și **Demisie**. Sunt pline de greață. Viziuni ale unui înfrânt.

Dacă simți că nu mai poți respira de proști, dacă nu vezi, pretutindeni, decât mediocritate, dacă nu te mai poți devota nici unei cauze, nu ar trebui, oare, să te gândești că ești bătrân sau blazat?

Orice ar crede dl Furnica, proștii și mediocrii rămân mereu undeva în urmă. Societatea e pentru ei? Macrostructura e a lor? Poate, dar microstructura aceea a indivizilor izolați, valoroși, creatori, e invizibil unită și într-adevăr progresistă. N-a existat și nu va exista un sistem compus doar din proști și mediocri și care să stăpânească lumea!

Ei, dle Furnica, mă scuzați că vă deranjez, deșteptați-vă! Viața nu zace în praful din rafturile cu cărți, ea vă așteaptă dincolo de ușa bibliotecii.

ELENA ALBU, Brăila

● DAN BĂLĂNESCU,

București. Îmi place delicatețea cu care faceți analiză psihologică. În mecanismul fragil al sufletului omenesc umblați cu șurubelnițe fine și nu folosiți niciodată ciocanul. Nuvela **O discuție sinceră** surprinde cu subtilitate și cu un discret umor un moment de neașteptată comuniune sufletească între doi bărbați tineri care păreau să se fi înstrăinat pentru totdeauna. Pregătirea acestui moment durează însă prea mult. Cealaltă nuvelă, **Mama**, comedie a alegerii unui apartament de către un grup format din trei personaje pitorești - tânărul timid și lucid, mama mereu bombănitoare și o prietenă a familiei, ineficientă în strădania ei de a împăca pe toată lumea - este integral reușită. Dar cea mai bună - o adevărată capodoperă - mi se pare povestirea fantezistă **O călătorie pe Lună**, pe care intenționez s-o public sub formă de serial (întrucât are prea multe pagini). Să nu credeți că m-ați cucerit făcând din mine unul din personajele acestei povestiri. Faptul ar trebui, dimpotrivă, să mă înfurie, fiindcă personajul respectiv afișează un optimism simplist, astfel încât să poată fi ușor învins când se contrazice cu celălalt personaj, purtătorul dv. de cuvânt. (Dacă ne-am contrazice noi doi direct, nu cred că v-ați impune punctul de vedere - de un pronunțat scepticism - atât de

Este adevărat că eseurile dlui Furnica m-au provocat, dar a intervenit aici și permanentul meu spirit critic, căci ideile exprimate în cele două bucăți nu sunt originale, au mai fost susținute de mulți.

După câte înțeleg, dl Furnica se consideră un individ deștept ce-și poate dovedi superioritatea printr-o filosofică bosumflare. Mi-l imaginez cocoșat pe un vârf de munte, privind încrunțat la fericirea stupidă din vale.

Cheia înțelepciunii ar sta, potrivit domniei sale, într-o izolare premeditată de lume, într-o închidere în propria carapace.

E o utopie să crezi că renunțând la idealuri scapi de tristețea înfrângerii. Dorințele apar indiferent de orientarea noastră intelectuală. Un om de o indiferență totală e un nonsens, oamenii din jurul tău te fac să speri și, prin urmare, să te implici.

Gabriel Furnica, de fapt, nu a demisionat. Prin eseurile sale el speră să trezească reacții și controverse, nădăduiește ca numele lui să apară în paginile revistei, chiar și în texte ce i-ar fi defavorabile. Un asemenea autor nu este sincer.

DAN BĂLĂNESCU, București

În vremurile de azi, a scrie versuri - sau, în general, a „face” literatură - este, de cele mai multe ori, dacă nu o ilară și suspectă naivitate, atunci un impudic act de sinucidere lentă. Să devii sclavul

Texte sub lupă

ușor...). Povestirea are însă farmec, iar personajul „Ștefănescu”, cu entuziasmul lui convențional, subtil ridiculizat, îl pune foarte bine în valoare, prin contrast, pe solitarul și melancolicul Norocel Buxbaun. Ca să nu mai vorbesc de atmosfera de pe Lună, descrisă cu o precizie care îi mărește stranietatea.

Aștept fotografie și date biografice (rugându-vă totodată să renunțați la jocul - pueril - de-a schimbarea identității.)

● MARINA VIȘOREANU,

București. Viața sufletească a unui om torturat și muribund este, în general, bine descrisă în **Clopotele**. Există însă și stângăcii inadmisibile - de exemplu, tonul de discurs a ceea ce „spune” conștiința personajului.

● VASILE ROTARIU, Vaslui. „Dragă domnule Alex Ștefănescu, Dumnezeu știe câți corespondenți are mașina asta a dumitale, dar greu mai răspunzi!”

Nu-i nevoie să apelăm la Dumnezeu, vă pot spune eu: aproximativ 8.000, din care 2.000 stabili, și 6.000 fluctuanți.

Fragmentul din romanul **Elvira** vă prezintă ca pe un prozator cu personalitate, observator sarcastic - și de la un moment dat cinic - al semenilor. Portretul pe care i-l face Elvira propriului ei soț - sau, mai exact, pe care îl faceți dv. bărbatului respectiv din perspectiva

Elvirei - este de o mizantropie (androfobie?) greu de suportat: vă linșați, pur și simplu, personajul!

Din nefericire, frazele dv., răsucite scurt și autoritar, ca un bici, sunt uneori incomplete din punct de vedere semantic, și, deci, înțelegibile. La cine se referă, de exemplu, aceste interogații, la Elvira sau la soțul ei?

„Așa o fi fost? Sau mereu alcoolul creându-i aceste mici îndrăzneții? Își câștigase dreptul la o parte din virilitatea lui?”

(Propoziția a doua este de-a dreptul incoerentă...). Oricum, sunt convins că aveți ceva de spus și că dacă veți reuși să vă țineți scrisul sub control, veți ajunge un scriitor imposibil de ignorat.

● OANA GÂNJU-PRA-

Hoveanu, Băicoi - Țintea, Prahova. Poemele dv. au o simplitate ingenioasă, un curaj al noutății, o lapidăritate care îl cucerește instantaneu pe cititor. Unele suferă de o anumită inconsistență, dar, oricum, din ce mi-ați trimis pot alege oricând cinci sau șase foarte bune, pentru publicare. Sper că nu comit o indiscreție cerându-vă o fotografie și date biografice...

● MEERY BARBU,

Slatina. „După ce am citit impresiile dv., nu pot să nu recunosc că am avut un sentiment de frustrare, nu am fost uimită deoarece nu

știam ce reacție veți avea sau mai bine zis mă așteptam la orice, e normal.

Mi-am zis pentru moment: eu nu-i mai trimit nimic, cum a putut gândii așa? dar cum nimic nu are veșnicie (decât Arta), așa mi-a dispărut indignarea și cu un zâmbet pe care vi-l adresez (nu e sarcastic), vă scriu din nou.”

Preferam ca zâmbetul dv. să fie sarcastic, dar infinitivul verbului **a gândi** să fie scris corect, cu un singur i, și nu cu doi de i, cum l-ați scris dv.

Cât privește versurile, părerea mea rămâne aceeași: aveți unele intuiții demne de interes, dar vă lipsește spiritul critic astfel încât, după ce terminați de scris un poem, nu vă dați seama ce anume ar trebui înlocuit sau tăiat.

● FLORIN IVAN, Boto-

șani, FLORIN MIRGHEȘIU, Zalău, TUDOR și VALENTIN NEACȘU, Garvan, Tulcea, FLAVIAN PATRICHI-NEGRI, Suceava, DIANA STOIAN, București, ANA-MARIA VĂCARU, Arad, NIKITA AXINTE, București, MARIN DAN, București, FLORIAN D. ROSE, Suceava. Textele pe care mi le-ați trimis nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Știu că risc să devin plictisitor, dar vă sfătuiesc ca, înainte de a face noi încercări, să vă completați cultura.

răzvrătit în van împotriva oricărei dorințe de a mai crede în ceva, în ceilalți, în societate, într-un spasm al încordării ultimelor puteri, într-un impuls de a nu renunța la număratoarea inversă a propriilor bătaii ale inimii. Să-ți amintești - ori de câte ori ești terorizat de fantoma în doliu a stimei de sine - cele din urmă versuri ale lui Serghei Esenin scrise cu propriu-sânge ce se scurgea din venele tocmai tăiate: „Nu-i nou să mori în lumea noastră, dar nici să trăiești nu e nou”... Să-ți se fi vlăguit orice tentație facilă de a-ți plânge

lasă rece, ca plăcerile netrăite pe un muribund. Și pe urmă să te minți cu nerușinare că tu, cu arșița ta pe care-ai exhalat-o-n cuvinte, ai topit o fărâma, măcar din dopurile de ceară bine înfipte-n urechile sociale! Că ai putea fi vreo dată șoarecul dezinvolt al Artei, care în loc să cadă în cursa propriei credulități ar putea da naștere nu doar unui nevolnic munte, ci chiar unei colosale și fericite atrocități: contra tuturor mutilatorilor și asasinilor acelui Ideal și-a acelei Idealități care nu mai răspund la numele de Spirit și

asfixiat în propriile urlete fără glas, înăbușite, ridiculizate și absurde! Și să șciem poeme tulburătoare și furibunde, ca să le deferim justiției din flăcări și pedepselor capitale din cenușă! Ori să ne întrebăm de ce mor în floarea vârstei poeții și de ce se aruncă în gol de la etajul al 9-lea al vreunui bloc? totuși, Arta, în general, în globalitatea și integralitatea ei, nu este în agonie, nu se zbate, cum spunea cineva, între balsam și drog, dar creatorii de artă, în particular, în individualitatea lor uluitoare de vulnerabilă, da! Ei nu doar agonizează, dar vai, uneori, precum nu demult poetă Gabriela Negreanu, atât de prematur și tragic, mai și mor! O mie de ticăloși culturnici, și alți cărmaci „pragmatici” ar fi trebuit să nu se mai suporte, să-și vină ei înșiși de hac, ori să nu-i mai rabde pământul! Dar pământul rabdă și tace și oamenii tac și uită, și noi aproape ne victimizăm călăii, cu toate că nu noi pe ei îi întrebăm, ci ei pe noi, indolenți și rânjind ne-ncreabă: Mai există, amărăților și contraproductivilor? Mai și scrieți?! Hă, hă, hă, hăăăăă! Iar noi plecăm târtăcuțele-n pământ, și, pentru a căta oară, nu pe ei, ci pe noi înșine, cu o patetică nerușinare, ne mințim: Ei, da, mă, trăim, mai existăm, și, culmea frivolității și-a zădărniciiei, mai și scriem!

ALEXANDRU SFÂRLEA, Oradea

Înainte de a-mi scrie citiți următoarele

PRECIZĂRI

● Textele dv. trebuie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

● Nu are rost să-mi puneți la dispoziție zeci sau sute de pagini, așa cum fac unii dintre dv. Sunt suficiente cinci-șase pagini (bine alese). În caz că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

● Cele mai bune texte literare (poeme, schițe, fragmente de roman sau de piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în spațiul rubricii **Masina de scris**. Toate textele literare publicate la această rubrică participă automat la concursul prevăzut cu premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual la 1 noiembrie.

● Tot dintre corespondenții rubricii sunt selectați autorii cărora li se asigură dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

● Adresa la care puteți să-mi scrieți este următoarea: Alex Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, 71341 București.

de milă, să-ți închipui numai așa, cât ai schița un surâs crispat, că Absolutul, Dumnezeirea și Infinitul sunt simple abstracțiuni care te

Cultură! Fiindcă mai-marii și suspușii le-au pus călușuri și le-au vârat în cătușel! Ferice de noi că încă nu ne-am sufocat, nu ne-am

Elia Pavlovici

Dumnezeul nostru a fost un locotenent

Sunt mai bine de cinci-sprezece ani diferență între noi.

M-a "înfiat" din prima zi de lucru. Am intrat atunci pe ușa biroului privind speriată femeia între două vârste, cu țigara fumegând în colțul buzelor ca un vulcan în fază incipientă.

La început, i-am spus "doamna Tincuța", iar ea mie, "fă".

Apoi, cu timpul, a devenit pur și simplu Tincuța, iar eu am reușit să-mi impun prenumele.

Ne-am susținut (cu riscul de a fi privite ca un tandem caraghios, aparent incompatibil) una pe alta chiar și când împărțeam rația zilnică de pâine, când pentru un surogat de cafea alergam la celălalt capăt al țării și, îngrădite în trenuri mizerabile, găseam puterea să facem haz de încăpățănarea noastră snoabă și neroadă de a încerca să trăim omenește, să gândim omenește acolo unde nu era nimic de gândit pentru unii la vremea aceea, chiar dacă de multe ori aveam senzația că până și gândurile și ghiorăielile din burțile noastre goale erau ascultate, deoarece la numai douăzeci de ani am învățat că pereții au urechi, am învățat cum se poate scrie aceeași declarație de zeci, sute de ori, și să tresar la zgomotul pumnilor izbiți de masă.

Apoi, într-o noapte, a sosit în gară trenul acela special, însoțit de gardă militară, tixit cu tot felul

un întreg oraș de sărbători!

În noaptea de decembrie, trenul strecurat hoștește prin satele și orașele înghețate, printre munții tăcuți și gările întunecate, a ajuns la noi "rănit": toate vagoanele erau ciuruite. Mecanicul, speriat, mângâia spărturile din tabla groasă a locomotivei electrice.

"La București, se trage!", a șoptit. Se temea de sergentul însoțitor.

Bineînțeles, nu am priceput ce "se trage" în București: măta de coadă, sau se trage pentru planul cincinal, oricum, era totuna, așa că ne-am mulțumit să clătinăm din cap.

Apoi a zbârnâit telefonul:

- Vă rog, cu Elia!

- Da, eu sunt.

- Țin să te anunț că dosarul vostru a fost clasat. Nu vă mai faceți probleme. Noapte bună și Crăciun fericit!

Și fostul anchetator a închis.

Crăciun fericit?!

Dar învățasem că nu există Crăciun și nici Dumnezeu în ceruri.

Revoluție!

Văzusem la televizor revoluții și lovituri de stat în diverse țări bananiere. Îmi spuneam zâmbind că la noi nu se poate întâmpla așa ceva, că suntem un popor disciplinat - români, maghiari, germani și alte naționalități - toți puși în slujba Revoluției Comuniste, pe care mi-o imaginam ca o mașinărie complicată cu o mulțime de roți dințate și curele de transmisie din care

dințată sau curea de transmisie odată ce din metabolismul infernal nu a rezultat până acum nimic.

Dar... să revin la Dumnezeu.

Singurul nostru Dumnezeu fusese un locotenent care abia terminase pe atunci școala.

S-a înființat în birou zâmbind amical. Prima oară, mi s-a părut chiar că ne face ochi dulci: vorbea calm, avea umor, Tincuța se pisicea pe lângă el (omul fuma țigări bune) și încerca să ne convingă de faptul că nu-i decât un biet executor, și ar fi preferabil să ne exprimăm deschis e v e n t u a l e și nemulțumiri, deoarece "cei de sus" erau interesați pur statistic de condițiile și nivelul de trai al populației. Normal, nu am avut

nimic de declarat...

- Dar eu știu că aici se discută! a izbucnit într-o zi.

- E normal să mai bârlim: suntem doar femei! Femeile în general...

- Nu sunteți femei, sunteți o gloată de muieri bolnave de limbariță!... Vuiește tot orașul că prin frontiera noastră trec spre ruși trenuri prioritare. De unde au știut "combiști", care și-au pus gâturile pe linie înaintea convoiului programat să treacă granița acum două săptămâni, că vagoanele erau încărcate cu alimente? O să vă mănânce Canalul, Canalul o să vă mănânce, dacă nu recunoașteți!

"Nu am ce să recunosc!", am scris pentru a nu știu câta oară pe hârtie, zâmbind.

De câte ori declaram aceasta, îmi trecea prin minte bancul stupid cu ofiterii de securitate care sileau într-o poienă un iepuraș mort de frică să recunoască faptul că este mistreț.

- Rânjești, curvă!

- Am și de cel... și nu sunt...

Am dat să mă ridic de pe scaun.

- Stai jos și scrie!

M-a apăsât pe umăr silindu-mă să mă așez înapoi. Niciodată până atunci nu mai simțisem o durere atât de ascuțită. Credeam că are de gând să-mi rupă clavicula în sute de fărâme.

- Luați mâna de pe mine, mă doare!...

- Tu crezi că pe mine nu mă doare că-ți bați joc de viața ta?... Ești studentă în anul întâi la "Drept", nu?

- La fără frecvență, am îngăimat.

- Află că vei fi exmatriculată!

M-am arcuit de parcă promisem pe umeri o povară insuportabilă:

- Nu se poate, minți!

- Aș vrea să te mint...

- Dar sunt printre cei mai buni! Semestrul trecut...

- Ce contează? Îi doare-n fund pe ăia. Ți-au revizuit dosarul. Ai

Proza scrisă de Elia Pavlovici se remarcă

prin autenticitate (seamănă uneori cu un jurnal

intim). Tânăra autoare povestește firesc, fără

falsă pudoare și fără dorința de literaturizare, ce i s-a întâmplat

și ce a înțeles din ce i s-a întâmplat. Chiar și scrisoarea ei de

prezentare este redactată cu o cuceritoare sinceritate, inclusiv

stilistică:

"Sunt originară din Stupina-Vrancea, un sat uitat de

Dumnezeu. Am absolvit Liceul de Filologie-Istorie, secția...

mecanică. De fapt, treapta I a fost «filologie», apoi, influențată

de profesoara de literatură, am optat pentru profilul

«mecanică». Eram de la țară și mi-a explicat pe un ton părintesc

că nu aș avea șanse ca după ter-

minarea liceului să-mi găsesc un loc

de muncă; mecanica era un profil cu

perspective pe atunci... Într-un fel

avea dreptate, deși acum regret...

Nu știu, acum, când încerc să vă

scriu despre mine, stiloul se

poticnește, nimic nu se leagă... Mă

încurc, de parcă nu aș avea trecut..."

Chiar dacă i se pare că n-are tre-

cut, Elia Pavlovici are viitor. Ar putea

fi o Françoise Sagan a literaturii

noastre...

omis intenționat să menționezi...

- Dar sunt la fără frecvență!...

Lacrimile-mi frigeau obraji.

Priveam în gol, spre imaginea îndepărtată, aproape pierdută, a viitorului incert sub care mă îngropasem de vie.

- Totul s-a întâmplat numai din cauza ta.

Slăbise strânsoarea și, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte nebunescul gând că are intenția să-mi maseze cu remușcare umărul amorțit, iar intenția aceeași m-a speriat mai mult decât o palmă.

Când ai de-a face cu bestii, cu indivizi total dezumanizați, îți vine mai ușor să accepți lumea așa cum este: "Dom'le, nu judecă: e imbecil și atâta tot. Ce vină are el că sufletul îi este schilod?" Dar când cel de lângă tine este conștient de răul pe care ți-l face, de panica pe care o simți până în vârful unghiilor, nu știi ce să mai crezi, îți vine să te ghemuiești în cel mai îndepărtat ungher și să url: "Bine, dar ești om ca și mine, știu aceasta, și nu poți să mă contrazici!..."

Dar omul te contrazice, se contrazice și pe sine, iar de aici rezultă cele mai rafinate torturi psihice care se pot imagina.

- Mulțumiți lui Dumnezeu că nu v-a anchetat vreun tablagiu nenorocit; ăstia-s cei mai răi de muscă, ne-a spus câteva săptămâni mai târziu. Oricum, suntem cu ochii pe voi; aveți grijă de acum înainte ce vorbiți și cum vă comportați. Știm tot ce se discută aici... și pereții au urechi!...

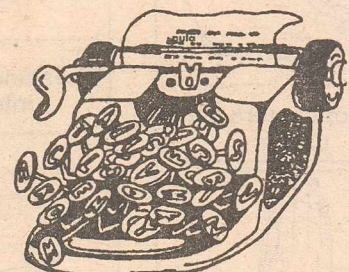
Îl priveam cum se plimba prin fața noastră, cu mâinile la spate, urmărindu-ne cu o satisfacție bolnavă fiecare schimbare a mimicii:

- Hai, spuneți "mulțumesc frumos"! Ce, ați uitat că eu sunt

Dumnezeul vostru?

Era doar cu patru-cinci ani mai în vârstă decât mine. Iubise oare până atunci cu adevărat o fată?...

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Poemul săptămânii

În mâinile tale

Totul se află în mâinile Tale, suflete și trupuri,
Destinul îți așteaptă poruncile finale, pentru a lavi sau a cruța.

Stelele lucesc în noapte, mesageri ai poruncilor neclintite,
Oamenii mor sau trăiesc, se nasc sau dispar, într-o armonie perfectă.

Viața mea îți aparține, o poți binecuvânta sau strivi,
O poți lăsa să zboare liberă, sau o poți închide în Colivia Durerii.

Lasă-mă să văd printre ani, printre anii ce vor veni,
Pentru a ști dacă merită să trăiesc sau să mor.

Timpul este o jucărie ce nu se va strica decât o dată
Și atunci pentru totdeauna, căzând din mâinile Tale.
Viața și iubirea sunt cuvinte ce Te reprezintă,
Dar numai atunci când ești cu noi, când suflarea Ta ne luminează sufletele.

Sufletul și viața noastră îți aparțin, le poți vinde sau păstra,
Le poți lăsa să danseze libere, sau le poți închide între zidurile Durerii.

Lasă-ne să vedem printre anii ce vor veni, printre
agonie și extaz,
Pentru a ști dacă merită să trăim sau nu.

Totul se află în mâinile Tale, pentru totdeauna...

IULIAN GABRIEL, elev, București

de delicatese pentru export.

Erau atât de frecvente aceste trenuri și transportau atâtea mărfuri neverosimile, încât, de multe ori, răsfoiam cu o pasiune de-a dreptul bolnavă documentele însoțitoare.

Doamne, un convoi din acela ar fi fost de-ajuns să fericească

ieșea demnă clasa muncitoare în alianță cu țărănimea și intelectualitatea.

"Revoluția noastră capitalistă" m-a dezamăgit: clasa muncitoare în alianță cu țărănimea și intelectualitatea au intrat înapoi, ca la comandă, pentru reperlucrare în imensa mașinărie, însă... probabil s-o fi defectat vreo roată

La zloata Balcanilor în floare

Fotbal de... îngheață apele

Dacă tot s-a dat liber la un fel de economie de piață, samsarii ce-și pasc afacerea pe plaiul mioritic se simt tot mai în largul (lungul, latul, grosul) lor. Cu cât iarba e mai mălăsoasă, mai noroioasă și mai lunecoasă, cu atât învârt dumnealor mai bine caterinca aducătoare de fraieri în tribune și de parale în conturi. Ca la un semnal, mahării iuți de mână și largi de buzunare s-au năpustit asupra sportului în general și a fotbalului în special, spre a-l (ne)ferici cu manierele dumnealor nu tocmai ortodoxe și, cu atât mai puțin, elegante.

Vânzarea de țară (aia pe care nu ne-o vindem la umbra bătelor minerești) a început cu fotbalisții - care după cum i-a fost norocul. Cele câteva valori au zburat primele, dar nici caracuda nu-i de lepădat; așa se face că, dacă în campionatul românesc de hochei pe gheață se vorbește, pe alocuri, mai mult unguerește, în cel ungueresc de fotbal auzi dulcea vorbă românească pe la toate colturile (terenurilor). Ce-a rămas acasă, pe poziții, poate fi încadrat în două nefericite categorii: ai necoptii (încă) și ai laltii, răscoptii definitiv, care - după ce au făcut deliciul Morenilor, al Scorniceștilor sau al lui Dinamo Victoria - s-au văzut lăsați (la vatră) de căruță și ridicați la rangul de profesioniști. Asta-i marfa, cu asta ne prezentăm pe tarabe, se lamenta cu sinceritatea, componentă a cinismului, un vajnic conducător de club - avansat și el de la gradul antedecembrist la denumirea pretențioasă de "manager".

Cum, necum, banii au început mai întâi să pice, iar apoi să curgă de-a binelea. Nici inflația nu i-a tulburat, că

total se socotește în dolari. Iar din momentul în care victoria se numără la trei puncte, mercurialul a suferit, la rândul lui, o restructurare ce l-ar face gelos și pe microbistul Văcăroiu, cu semințe și ordonanțe cu tot. Cine-i bagă, pe unde se scurge, cum se contabilizează ei? Pasămite nici dracul n-ar ști și, cu atât mai puțin, alte Garda financiară, poliția economică și restul. Așa se face că, sub ochii resemnați ai tot mai puținilor împătimiti, (cei care râd, huihuie, înjură, dar tot nu renunță la microbul tribunei), au ajuns să se tăvălească în noroi niște "profesioniști" de factură absolut originală - ca, de altfel, întreaga democrație iliesciană.

Smenarii și doctorii în alba-neagra nici măcar nu se ostenesc să iasă la aer curat. Încotopeniți în costume la patru ace, plini de ghiuluri și măsele de aur, cu limuzine somptuoase și gorile late-n umeri și gata de orice, "onorabili" și-au tras cărți de vizită pe care își silabisesc calitatea de sfiorări într-ale bășicii, denumită eufemistic "manager general", "sponsor" sau, de-a dreptul, "președinte". Bogata lor experiență în trânteli de meciuri, în racolări de jucători sau intimidări de arbitri au dobândit, vorba marxistului, o nouă calitate. Se joacă din, ce în ce mai prost, dar se câștigă din ce în ce mai bine. După ce minierii au năvălit în București de câteva ori, o grămadă de fotbalisți de tip nou s-au gândit să le întărească vizita, umplând Valea Jiului de voioșie și noi victorii. Racolările se fac pe față, promisiunile (chiar onorate) vorbesc convingător despre saci cu bani, iar cuplul Liță Dumitru - Miron Cosma le întrece și pe cele reprezentate, la vremea lor, de Ion Iliescu - Petre Roman sau

Gheorghe Funar - Ioan Stoica. Dacă-i ascuți pe "minerii" din șut-uri, poți fi sigur că nicăieri nu-i trailul mai dulce și mai bănos decât la Petroșani, chiar dacă - deocamdată - se tăvălesc din greu în divizia secundă. Da' și când vor năvăli 'mnealor pe la Cluj, Timișoara sau Bistrița... atunci să vezi minierade de tip nou.

Până una-alta, "jocurile" se fac și se desfac de parcă le-ar dirija răposatul Iosefini. Jucători care, în trei etape, joacă la trei cluburi (și se pregătesc pentru al patrulea); conducători de grupări (profesioniste în asemenea operații) care întocmesc dosare și răspândesc zvonuri diversioniste la adresa unui arbitru renumit pentru corectitudinea sa de-o viață; puncte pierdute acasă, la Tg.Jiu, și luate înapoi, după doar trei zile, de unde nu te aștepti. Mai nou, la Brașov, antrenorul Gabriel Stan a lăsat echipa de izbeliște, ca și managerul Pașcu, dar nici unul nu ar spune, chiar dacă-l pici cu ceară, ce-i pe acolo, de nu mai vor nici fotbalisteriorii să intre în teren. Secrete mari, secrete pe care le știe toată lumea, dar e mai "patriotic" să te faci că nu pricepi nimica.

Noroc că peste tot noroiul s-a așternut zăpada, timpurie, dar binefăcătoare în tentativa oficială de a mai albi, cât de cât, lucrurile. Altfel, toate-s bune și la vară - firește - cald. Poate cu excepția Angliei, unde fair-play-ul și alte câteva apucături nobile, neajunse încă până pe la noi, s-ar putea să ne mai răcorească puțin iluziile. Că doar astea ne-au mai rămas... cât vor mai ține și ele.

BEBUR ■

Meci alb, scor alb

■ Steaua București - Juventus Torino 0-0

Miercuri, Steaua a scăpat - pentru anul acesta - de grijile Ligii Campionilor rămânând să se "lupte" numai pentru campionatul pe care, oricum, îl va câștiga și pentru Cupa României pe care, oricum, o va pierde. Țiți Dumitriu s-a arătat, ca de obicei, mulțumit de prestația echipei sale în Champions League, prestație care s-a concretizat într-o linie de clasament aidoma celei de anul trecut (1 victorie, 3

egaluri și 2 înfrângeri), 2 goluri marcate și 5 primite și cam 2 milioane de dolari intrați în contul clubului. În plus, se zvonește că de pe urma glorioasei campanii a lui Țiți prin Europa totul și așa destul de străvezit al Stelei va trebui să suporte plecarea a trei dintre cei mai valoroși jucători: Prodan, Adrian Ilie și Gâlcă. Dacă se va întâmpla așa, ar fi foarte bine ca la anul Steaua să nu mai prindă Liga Campionilor ci, eventual, Cupa UEFA din motive pe care le deduceți și singuri...

Cât despre tentativa de meci de la București cu Juventus, multe lucruri nu sunt de spus. Frig, zăpadă, teren înghețat, Juventus cu echipa a doua venită în România cu 5 ore înaintea meciului și un arbitru care nu știa ce caută în colanți negri și cu fluierul în gură noaptea, pe un stadion de la capătul lumii... E drept că puteam să câștigăm și chiar ar fi fost bine pentru palmaresul nostru dar, după ce le-a dat meciul germanilor de la Borussia acum două săptămâni, Juventus nu era dispusă să-și strice de tot blazonul. Drept care a făcut un egal, stil "Il Calcio".

Una peste alta, pentru noi, Champions League s-a terminat. E bine că am participat, e rău că n-am făcut mai mult, dar e și mai rău că unii se mulțumesc cu mult prea puțin.

ALEXANDRU ARION ■

Fotografie de PETRE COJOCARIU

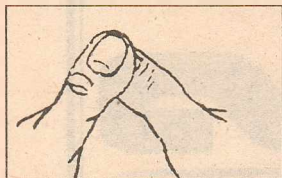
Reguli pentru a practica shiatsu și stretching

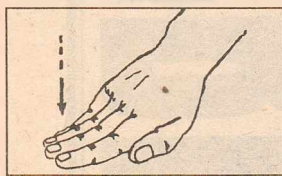
Presopunctura cu degetele mari

Presopunctura cu degetul mare

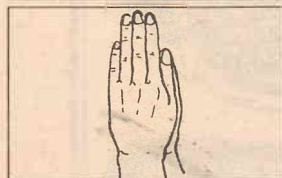
Presopunctura cu degetele mari suprapuse

Presopunctura cu patru degete

Presopunctura cu palma

Presopunctura cu palma suprapusă

Relaxați corpul. Efectuați stretchingul numai după ce mușchii au devenit elastici, prin aplicarea unui shiatsu complet.

Atât shiatsu cât și stretchingul trebuie utilizate treptat și sincronizat cu respirația. Nu este nevoie de acțiuni violente sau excesiv de alerte.

Măriți eficiența tratamentului prin adoptarea forței presopuncturii (shiatsu) și a duratei de timp a pozițiilor de stretching la starea mușchilor la care sunt aplicate. Pentru aceasta este esențială cunoașterea acestor stări. Întotdeauna urinați și aveți scaun înainte de începerea tratamentului.

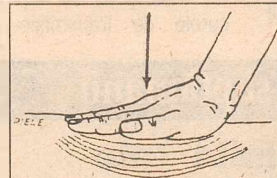
Faceți tratamentul zilnic mai plăcut prin alcătuirea de programe combinate de shiatsu și stretching, în funcție de scopurile și necesitățile personale.

Nu se efectuează shiatsu și stretching în

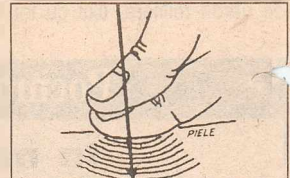
condițiile:

- Pe stomacul gol sau imediat după masă.
- Când aveți febră.
- Când aveți o leziune externă a pielii, o echimoză, o luxație ori o fractură incompletă.
- Când sunteți într-o stare proastă sau de mare slăbiciune.
- Imediat după șoc, într-un accident de circulație.
- Când suferiți de inflamarea unui organ intern sau de ulcer.
- Când consumați alcool sau fumați.

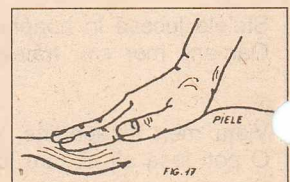
În figurile alăturate, vă prezentăm câteva exemple de folosire a mâinilor și degetelor. De asemenea, diferite feluri de aplicare a presiunii.

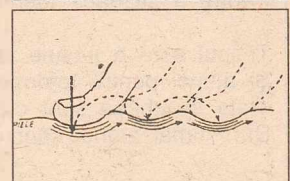
Presiune susținută

Presiune concentrată

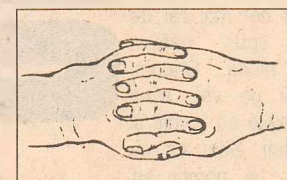
Presiune aspirată

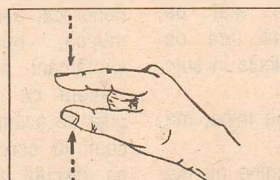
Presiune curgătoare

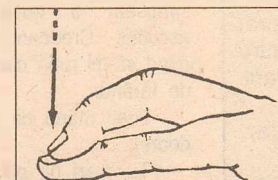
Presiune cu vibrații

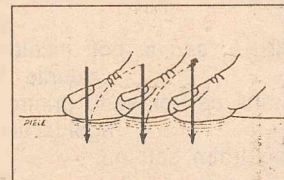
Presiunea degetelor intercalate

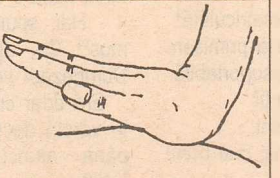
Presiune cu degetul mare opus arătătorului

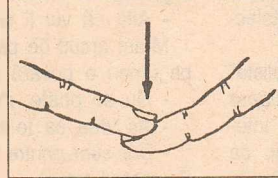
Presiune cu degetul mijlociu suprapus arătătorului

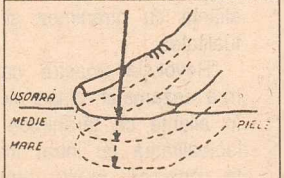
Presiune obișnuită

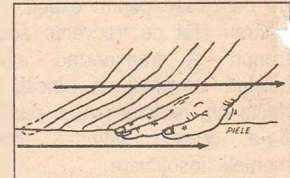
Presiune tenară

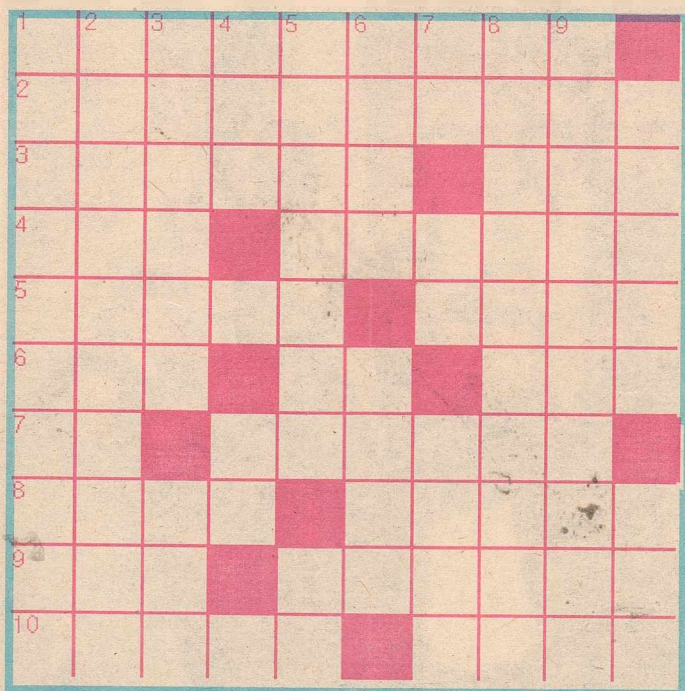
Presiune cu degetele mijlocii suprapuse

Presiune gradată (treptată)

Presiune cu palma, pentru stimulare

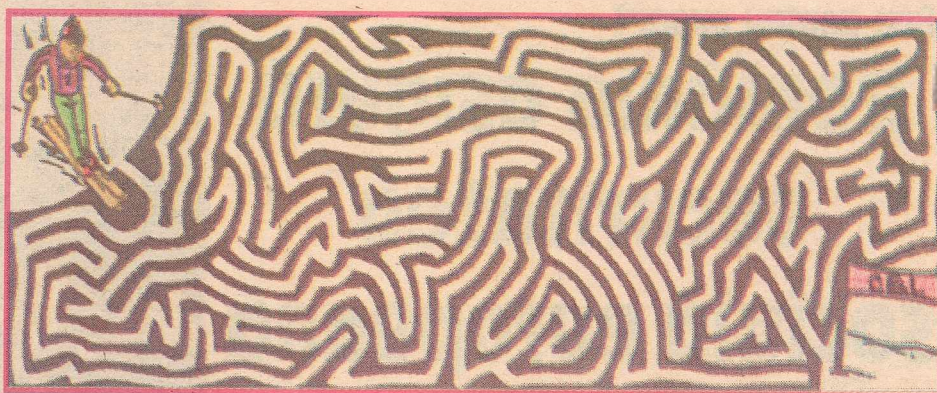

ALTERNATIVE

ORIZONTAL: 1) Moral ridicat (pl.). 2) Aflat în linie dreaptă. 3) Mici care nu sunt buni de mâncat - Îl trec transpirațiile. 4) Culoare tare - Aflată la loc de cinste. 5) Nu are nici un fel de dubii (fem.) - Rămasă la un pas în spate. 6) Ultimele știri! - Curea! - Unii cu aceeași chemare (sg.). 7) Cută! - Negru în felul său. 8) Intră în apărare - Produce unele obiecte pentru alegeri. 9) Început de țiutură! - Aflată la capăt. 10) A trece cu vederea

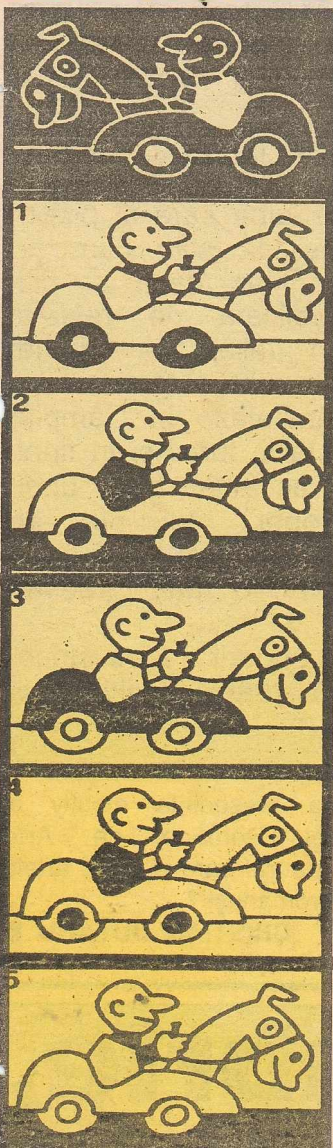
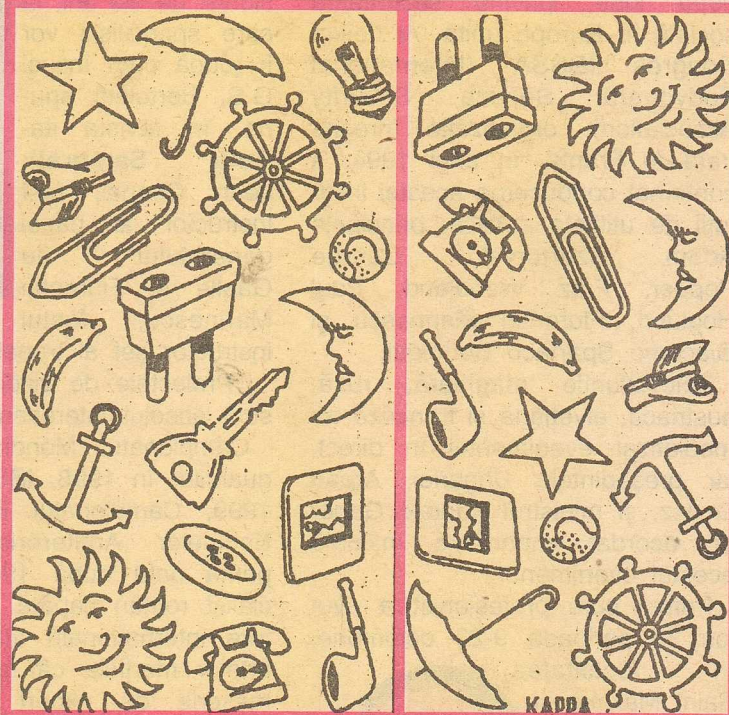
păcatele - Se spune despre un sărman.
VERTICAL: 1) Cuprinse în volume. 2) Tip de repetiție. 3) Respectate de obicei - Revine locului întâi. 4) Sunt în vârstă - Cec! 5) Floare albastră - Culă! 6) Aflat în porție - Încinși foarte tare. 7) Găsite în temă! - Pui în el - Deasupra celor sfinți. 8) Rezultate la împărțire. 9) Mare prostie... 10) Aflat după somn - Bot de râmă.
Dicționar: IRI,ȚIU.

Dan POPA ■

LABIRINT

Găsiți în numai 20 de secunde cele trei obiecte care lipsesc din al doilea desen.

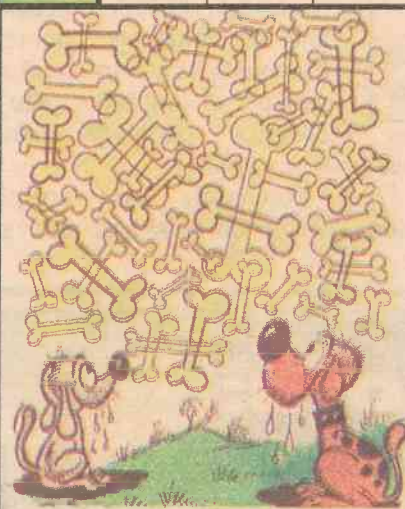

Care este poza corespunzătoare negativului?

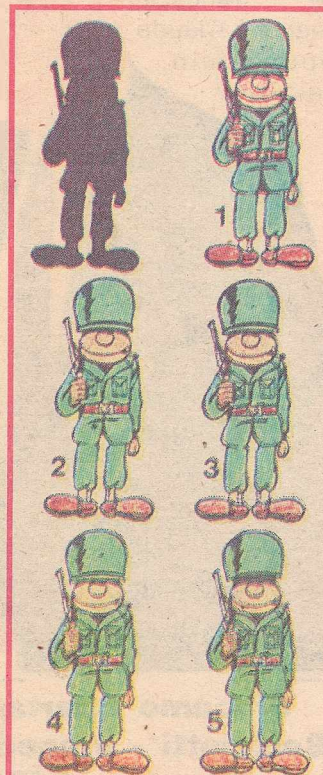
PUR ȘI SIMPLU!

Integramă de Mihai ZGUBEA

CARE COLONIZEAZĂ ETOS	C	COCHET	G	SCRIPTO-LOGICĂ ÎN PLETE!	B	CARE AU SFECLIT-O STATE		VALORI	M
	O	CHELTUITORI	A		I			CANICULAR	E
SCRITOR ACOPERIRI CU COSITOR	L		T	E	R	A	T	O	R
	O	S	I	T	O	R	I	R	I
BĂTUT LA TABLE	M	I	T						
INS	T	I	P						
A DINTĂ ÎN AVAL! ÎNABUȘIT	2		M	T	A				
	V	A	T	U	I	T			
	A	T	O						
LA CATODI COLEG SUPĂRATĂ	O	R	T	A	C				
	T	R	I	S	T	A			

La câte oase visează câțelul?

A cui este umbra?

Calcule

+	+	=6
:	+	+
x	7	=4
x	:	:
-	x	=5
=8	=3	=1

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Bun pentru export

România asigură securitatea socială europeană

La Budapesta, în prezența delegaților din 40 de țări, s-a lansat o nouă idee, privind securitatea socială în Europa unită. Al doilea Congres IBSSA (International Bodyguard Service Security Association), organizație înregistrată în Franța, în anul 1994, a confirmat conducerea acestei instituții de utilitate publică: principele Adam Czartoryski, George Popper, Fritz Wendland, Paul Hoglund, Florentin Marinescu și Giacomo Spartaco Bertolletti.

Televiziunile maghiară, rusă, austriacă, elvețiană și franceză au mediatizat evenimentul în direct, iar președintele Ungariei, Arpad Goncz, și ministrul Kuncze Gabor au acordat importanța maximă acestui eveniment.

Primul curs profesionist a avut loc, în perioada 9-22 octombrie, în localitatea Saint Maxime și a fost condus de francezii Jean Claude Douchemin, secretar

**Giacomo Spartaco Bertolletti - președinte
coordonator al IBSSA**

general IBSSA, și Jean Chenal, director general.

Cu prilejul celui de-al doilea

Congres IBSSA s-a anunțat cursul profesionist de doi ani, la care specialiștii vor fi (după cum însuși G.S. Bertolletti spune, în revista italiană **Samurai**): Jean Chenal, fost instructor al pazei generalului de Gaulle și Florentin Marinescu, fostul instructor șef al trupelor USLA.

Proiectele de viitor ale IBSSA sunt absolut interesante:

Campionatul Mondial al bodyguardilor în 1998, IBSSA Olimpia 1999, Campionatul European al Echipelor Antiterorism. Pentru prima dată după 1989 un specialist român capătă o recunoaștere internațională atât în planul artelor marțiale cât și în greaua meserie de expert body-guard. Acesta este Florentin Marinescu, părintele karate-ului românesc, centură neagră 7 Dan karate, 6 Dan Ju Jutsu și 4 Dan Judo. În mod normal această persoană trebuia să fie președintele Federației Române de Arte Marțiale (FRAM). Paradoxal, dar adevărat, foștii săi elevi, ajunși „mari” conducători ai FRAM, nu îl mai cunosc, deși gradele în arte marțiale le au doar de la Florentin Marinescu. Este evident faptul că România a fost racordată la sistemul internațional datorită lui Shihan Marinescu și relațiilor lui.

Ungaria își cinstește specialiștii, fiind țara gazdă a Campionatelor Mondiale IBSSA în 1998, eveniment la care și România va fi prezentă, măcar prin valoarea specialiștilor.

Florentin Marinescu afirmă că specialiștii IBSSA participă la tot felul de competiții, printre care și Olimpiade, căci în afară de arte marțiale ei practică și alte sporturi olimpice (atletism, gimnastică, înot, lupte).

Marinescu vede body-guard-ul ca pe un specialist care se sacri-

fică pentru societate, păzind atât persoane private, dar și ajutând forțele de ordine contra infractorilor, sacrificându-se pe sine și înfruntând pericole extreme. Proprietatea privată și mai ales viața clienților este pentru membrii IBSSA punctul de onoare al meseriei lor, spunea și Giacomo Spartaco Bertolletti, președinte coordonator al IBSSA, aflat în vizită în România la prietenul său, „securistul” Marinescu (fostul antrenor cu pregătirea fizică de la Steaua, în perioada când aceasta a câștigat Cupa Campionilor). Bertolletti, un mare prieten al României, este și președintele World Ju Jutsu Federation, și al practicanților români de arte marțiale.

În viitor, programul IBSSA, în afară de manifestări sportive, mai cuprinde: Congresul Mondial din Israel sau SUA, în 1996, Danemarca sau Italia 1997, Anglia sau Franța în 1998.

Ne întrebăm când va găzdui și România o manifestare IBSSA și când se vor recunoaște artele

marțiale românești? Se gândește oare ministrul Sportului, extraterestrul Mironov, la organizarea unor manifestări internaționale, asemănătoare cu cele din Ungaria: Campionate europene, mondiale etc.?

Îți mulțumim, Shihan Marinescu, și întrebăm retoric pe practicanții români de arte marțiale, pe când, domnilor, vă veți trezi și veți

**Conducerea IBSSA la Congresul de la Budapesta
- Florentin Marinescu (X)**

Români, nu mai plângeți!

Noi, românii, ne cramponăm totdeauna de faptul că imaginea țării noastre este prea neagră.

Nu trebuie să fim atât de triști, întrucât publicațiile occidentale fac orice artificiu pentru ca un articol să aibă sare și piper.

Suntem foarte curioși să știm cum ar reacționa cetățenii maghiari dacă ar citi următoarea frază publicată de revista **Samurai Pugilato** din Italia: „de origine euro-asiatică, maghiarii sunt singurul trib, care a reușit să se instaleze în Câmpia Panonică... Românii, slavii, turcii și în final austriecii au supus această țară unei vasalități teribile. Popor războinic și iredentist, a reușit să reziste și să-și conserve limba, pe care nu o mai vorbește nici un popor vecin”.

Români, fiți veseli, și unguirilor li se strică imaginea, așa că vă urăm tradiționalul „egeszseget”.

alege ca președinte efectiv al Federației Române de Arte Marțiale pe cel care a creat artele marțiale românești?

CRISTIAN BUTARU ■

Ultima oră:

Decembrie, luna cavourilor!